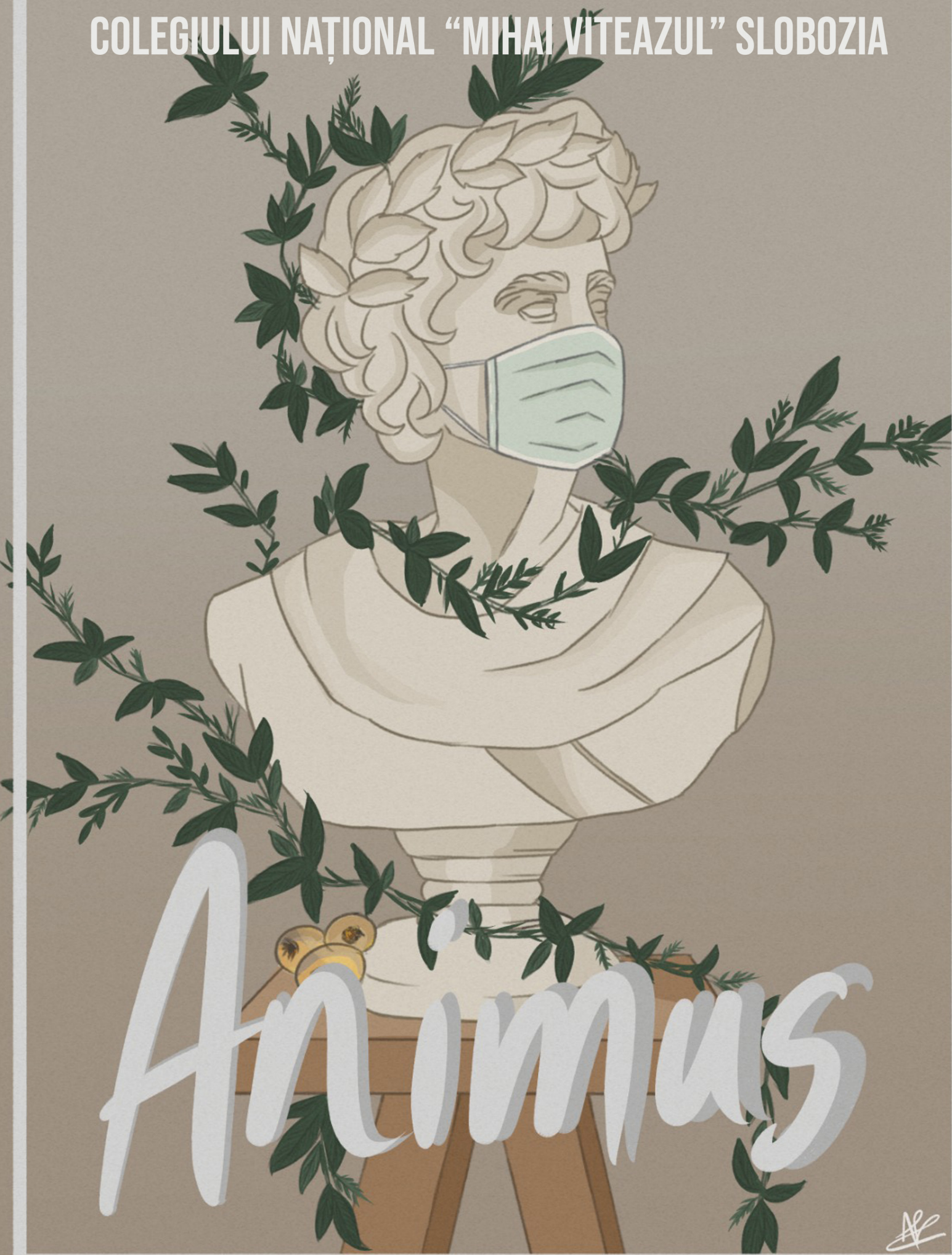

REVISTĂ EDITATĂ DE ELEVII
COLEGIULUI NAȚIONAL "MIHAI VITEAZUL" SLOBOZIA

Animus

AP

ANIMUS

NR. 19 (EDIȚIE NOUĂ), SEMESTRUL I,
ANUL ȘCOLAR 2020-2021

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

COORDONATOR: prof. LOREDANA STAN
TEHNOREDACTARE: TOMAS MOCANU, clasa a X-a B
Redactor: ELENA EFTIMIE, clasa a XI-a A

DIRECTOR: prof. VITALIE BUZU
DIRECTOR ADJUNCT: prof. ADRIAN STROE

MEMBRI:

prof. Tonț Simona
prof. Neagu Roxana
prof. Vanda Ștefănescu
prof. Elena Vestineanu
prof. Cristina Tender
prof. Alina Roman
prof. Cristina Crăciunescu
prof. Marina Paraschiv
prof. Nela Bădele
prof. Doina Buciu
prof. Alina Băhnăreanu
prof. Mădălina Popa
prof. Elena Mocanu
prof. Nicoleta Coteș
prof. Mădălina Popa

Articole scrise de elevii:

Pleșea Ionuț Adrian (clasa a V-a)
Daria-Ștefania Tițu, Maria-Cătălina Mocănescu (clasa a IX-a A)
Gavrilă Larisa, Andrei Gabriel Dincă (clasa a IX-a E)
Maria Filipache, Ștefan Dumitru, Alina Vasilief, Costache Ruxandra, Cătălina Badea, Vlad Iagăr, Mihai Istrate (clasa a X-a B)
Silvica Poenaru (clasa a X-a F)
Elena Eftimie (clasa a XI-a A)
Doriana Gheorghe (clasa a XI-a F)
Otilia Martin, Ioana Panait (clasa a XII-a B)
Florina Oltei, Claudia Culea, Adrian Florin Duță, Călin Iosif (clasa a XII-a F)
Gabriel Alexe, Elena Ștefan, Alexandru Mateescu, absolvenți CNMV Slobozia, promoția 2020
desene realizate de Catinca Costantin, Claudia Chițoi, Ilinca Stroe (clasa V-a)
Coperta realizată de Adrian Florin Duță (clasa a XII-a F)

CUPRINS

- 02 EDITORIAL
- 07 eOLIMPIADA NAȚIONALĂ DE GEOGRAFIE - 2020
- 09 PROFESORUL – AGENT AL SCHIMBĂRII PENTRU EDUCAȚIA SECOLULUI XXI
- 12 INTERDISCIPLINARITATEA - O ȘANȘĂ ȘI O OBLIGAȚIE ÎN PREDAREA LIMBELOR STRĂINE
- 15 ROMANELE TATIANEI ȚIBULEAC – UN TRATAT AL "DEZURĂRII"
- 18 IQ VS EQ
- 20 JURNAL DE PANDEMIE
- 22 CREAȚII LITERARE - POEZIE
- 23 DE CE EXISTĂ...?
- 24 ÎNCHISĂ ÎN COLIVIA DESCHISĂ
- 25 CE NE DIFERENȚIAZĂ DE CEILALȚI? DESPRE ADOLESCENȚĂ, CU DRAGOSTE
- 27 THE ROOT OF INEQUALITY
- 29 HEKATAION
- 31 A SOSIT VREMEA PENTRU VREMURI NOI - ESEU CU MIROS DE DEZINFECTANT
- 34 DESPRE PROFESORI ȘI ELEVI, DE LA ÎNĂLȚIMEA UNUI ELEV
- 35 INCIPIT VITA NOVA
- 36 "PRIMUL AJUTOR" LA CNMV
- 37 CĂLMARA SPARTĂ
- 38 PROGRAMUL INTERNAȚIONAL "ECO ȘCOALA"
- 40 (IN)ADAPTABILITATEA PROFESORULUI
- 42 CARE E DIFERENȚA DINTRE UN COPIL ȘI UN LAPTOP? - RECENZIE
- 44 EDDIE VAN HALEN A MURIT... SĂ VORBEASCĂ MUZICA
- 45 „LA STRADA”- SPECTACOLUL ȘI JOCUL
- 46 LES FRANCFORTS - POEZIE
- 47 LES FRANCFORTS - UN FESTIVAL...PAS COMME LES AUTRES!

EDITORIAL

COMLOTUL DINTRE SOFISTICAT ȘI VETUST

ELENA EFTIMIE, CLASA A XI-A A, REDACTOR

Hei! Știu că suntem într-o pandemie, facem ore online, ne frustrăm din cauza celor mai insignifiante aspecte (cum ar fi faptul că doamna profesoară a scris o formulă importantă pe un colț de tablă pe care camera video nu îl acaparează, iar tu, de acasă, din scaunul tău nu vrei să întrerupi lecția pentru un amănunt ca acesta; ori ești comod și știi că îți va trimite poze cu lecția colega aceea înțelegătoare și răbdătoare).

Revenind, vreau să încep just acest text, mai întâi salutându-vă cum se cuvine (într-adevăr, nu îmi place să mă rezum la un simplu "Hei"). Așa că bine ați (re)venit la Colegiu, dragi CNMV-iști, mai ales dragi boboci (deja vă distrați, am dreptate?). Cam mult entuziasm pentru anul 2020, nu-i așa? Ei bine, fie că ne doream sau nu, școala trebuia să înceapă (într-un fel sau altul). Știu, e scuzabil să dați ochii peste cap în urma citirii frazei anterioare.

Totuși, nu e așa de greu. Ni s-a cerut să nu mai facem careu în curtea școlii la început de an, să purtam măști sanitare, să ne spălăm pe mâini și, nu în cele din urmă, să respectăm distanțarea FIZICĂ (a nu se confunda cu cea socială, sunt două concepte diferite). Plus că știm cu toții că socializați din plin, mai ales în pauze când discutați despre cum să săriți gardul pentru a merge la Fornetti - pe această cale, administrația școlii vă recomandă cu căldură să încercați în viitor să îi rugați pe domnii paznici să vă dea voie să vă procurați gustările, sunt oameni înțelegători și nu vă vor refuza).

Dezvoltând discuția noastră despre școală: într-adevăr, nimic nu trebuia să fie așa, sunt total de acord. Nu ar fi trebuit să fim nevoiți să ne ținem fețele acoperite, nu pentru că nu ar fi moral sau ar fi nesănătos, căci medicii fac lucrul acesta constant și nu s-au transformat în extraterestri, ci doar din prisma ideii că e mult mai plăcut să ne vedem zâmbetele s.a.m.d

Însă prea-mult ponegritele măști nu ne pot defini, nu ne iau libertatea, nu ne pot constrânge să fim chipuri rătăcite din lumea cea solară sau copii cu viitor incert. Nu, masca nu face nimic din toate acestea. Poate ați fost cicăliți sau chiar batjocoriți pentru că o purtați, poate ați fost numiți " roboței " pentru că ați ales să stați distanțați la o coadă la chioșc, pentru că ați ales să vă dezinfecțați mâinile de două ori într-o pauză. Asta nu înseamnă că sunteți fanatici sau fricoși. Sunteți precauți. Sunteți civilizați și, mai cu seamă, sunteți educați!

Trăim o perioadă ciudată și trebuie să ne conformăm. Iar acum, mai mult decât oricând, ne ies la iveală competențele morale. Este verosimil că în urmă cu un an, puțini oameni alegeau să poarte măști de-a lungul perioadelor în care arhicunoscutele răceli și gripe de sezon colindau printre noi. Însă timpul a trecut (ce propoziție evidentă scriu și eu), un virus mai periculos a apărut printre noi, iar astăzi nu mai putem vorbi despre opțiunea de a purta mască la fel cum nu mai putem aduce în discuție raritatea gripei sau răcelii cu care noi eram obișnuiți.

Pare că timpul ne joacă feste, căci ce părea înainte excentric, bizar sau prea modern, astăzi este necesar, indispensabil. Iar pentru cei mai nostalgici dintre noi, pentru iubitorii operației gândirii numită abstractizare, totul pare să demonstreze că pe măsură ce timpul, acest titan ce nu poate fi oprit din a sa fugă, pare să ne facă din ce în ce mai superficiali.

Nu suntem noi cei care acum depindem de ceea ce înainte era "prea mult" sau "prea de tot"?

"O, da ba!" ar putea fi un posibil răspuns.

Oamenii de acum 100 de ani purtau măști când simțeau cu adevărat că erau în pericol de a fi infectați cu un virus?

Ce paradox...

(Oamenii în timpul gripei spaniole, 1918-1920)

Dar, oare era înainte "prea mult" să te speli pe mâini, să porți masca?

Legenda spune că fiecare elev își aduce aminte ce făcea la data de 10 martie 2020.
(Feel old yet?)

De exemplu, eu veneam la școală puțin grăbită, confuză din cauza faptului că știam că instituțiile preuniversitare se închideau, însă nu din cauza viscolului ca în anii trecuți, ci din cauza unui virus pe care mulți îl numeau "mortal".

Îmi amintesc că așteptam ora de matematică deoarece urma să aflu nota unui test, motiv pentru care am decis ca în pauza de dinainte de oră să stau în clasă (o decizie destul de neinspirată, căci nu știam că nu voi mai vedea terenul școlii plin de elevi timp de șase luni). La sfârșitul orelor am ieșit pe poarta școlii urmată de un nor de ploaie care în scurt timp se extinsese deasupra întregului oraș și pe o rază de 30 de km în afara lui.

Bun, aș putea pălăvrăgi în continuare despre ziua cu pricina, dar nu asta mi-am propus. Cert este că școala de dinainte de 10 martie este o viziune educațională de mult apusă, pe care, din nefericire, nu o vom mai trăi în curând, mai ales dacă nu respectăm regulile. Așa că, dragă cititorule, te voi lăsa pe tine să povestești în locul meu...

TU CE FĂCEAI LA DATA DE 10 MARTIE (ULTIMA ZI DE ȘCOALĂ, ÎNAINTE DE SUSPENDAREA CURSURILOR) ?

„În acea ultimă zi, totul era incert. Părea că viața își urma cursul fără ca noi să fim luați în seamă. Mă simțeam insignifiantă în fața a ceea ce se întâmpla. Simțeam incertitudine și confuzie. Și totuși, în mintea mea era doar ultima zi înaintea unei simple pauze. Dar acea pauză s-a făcut mai lungă. Și mai lungă. Până clasa și chipurile colegilor au început să se încețoșeze din ce în ce mai mult în amintirile mele. A fost, de fapt, ultima zi în care școala a fost așa cum o cunoștea toată lumea. Ultima zi de liniște și normalitate. Ultima zi în care îmi puteam face amintiri ca elev în clasa a unsprezecea. Dacă aș fi știut, aș fi apreciat mai mult acele clipe.”

Florina Oltei, clasa a XII-a F

„Îmi e greu să-mi aduc aminte, căci pare că toata zarva aceea s-a petrecut demult. Eram cu siguranță convins că o să ne întoarcem curând la școală, așa că nu vedeam următoarea presupusă săptămână ca pe o vacanță. Însă toată lumea insista asupra faptului că nu ne vom revedea prea curând. Aceea a fost seara când mi-am luat libertatea să încep o serie de cărți la care râvneam de mult, dar nu-mi găseam niciodată timpul să o citesc de la un capăt la altul, o serie atât de întinsă încât chiar și volumele erau secționate în cărți separate. Părea atunci un prilej ideal, cât și un mod de a înlocui status quo-ul cu o altă lume fictivă ce-mi părea atunci (și încă îmi pare, opt luni și șase mii de pagini mai târziu) mai ofertantă. A fost seara în care am luat primul volum din bibliotecă și am citit până noaptea târziu, fără grija școlii și a trezitului de dimineață. Atunci

mi se părea un moment ideal, acum îmi dau seama, după atâta timp, că, într-o oarecare măsură, m-am înșelat.”

Adrian Florin Duță, clasa a XII-a F

„Ca orice elev, înțelegeam suspendarea cursurilor ca o posibila vacanță. Sceptic în privința faptului că am fi obligați să stăm cel puțin o săptămână izolați din cauza virusului, respingeam orice idee legată de acest subiect. Cu toate acestea, cu o seară înainte de anunțarea modificărilor, așteptam nerăbdător ședința guvernului, având o mică speranță că am putea sta acasă. Directiva închiderii tuturor instituțiilor cu peste 1000 de persoane era deja anunțată, iar prietenii calculau entuziasmați numărul elevilor și profesorilor din liceul nostru. „Sentința” era ca și dată! Fiind clasa a XII-a, vestea cea mare m-a surprins studiind pentru bacalaureat și, în ciuda contextului pandemic, am lăsat caietele deschise și am ieșit afară pentru a sărbători vacanța spontană. Fără a putea anticipa în ce direcție ne va duce epidemia, în data de 10 martie nu puteam decât să mă bucur pentru zilele libere. Eram calm, poate mult prea calm pentru ceea ce urma să se întâmple și ignoram avertismentele familiei, considerându-i îngrijorați, fără a avea un motiv întemeiat. Indignat de anularea forțată a planurilor pe care le aranjasem pentru acel weekend, nu mi-a mai rămas decât să mă întorc în casă, revenind la pregătirea pentru bac, ca în orice altă zi normală. Realitatea celor din jur, teama de îmbolnăvire ce păstra doar instinctul de supraviețuire puteau fi exprimate printr-un citat din Camil Petrescu: „nimic nu mai

e omenesc în noi”. Dar eu nu. Încercam să îmi trăiesc viața mea normală, așteptând momentul de a ne întoarce la școală, moment ce nu a mai venit.”

Alexandru Mateescu, absolvent CNMV, promoția 2020

„A zecea seară, aparent banală a primăverii ăștea mă găsea într-o cafenea de oraș provincial, unde, fără îndoială, niciun individ din clientela prezentă atunci în localul cu pricina, fie ea mai elitistă sau mai mediocră, mai rațională sau mai superficială în gândire, n-ar fi bănuț scenariul prin care realitatea a „demolat” o întreagă planetă. Și eu, ca și ceilalți, trăiam rutina zilelor de martie, când ai școală sau mergi la serviciu în ziua următoare, iar să bei un cappuccino într-un pub din oraș ai crede că te-ar distra o vreme de la grijile tale cotidiene. Discutabil... Se petrece maximum o ușoară estompăre a vocilor subconștientului care tot fac apel la concentrare asupra unor soluții reale, pe fondul conștientizării unei presiuni progresive, impuse de apropierea unui examen (în cazul meu), a unui termen-limită al unei facturi sau a unui conflict erotic pe care, ca instanță feminină, ai de gând să-l porți cu un bovarism exacerbat (în cazul altora). Judecând la rece, ceea ce numeam atunci monotonie era de fapt tot ce aveam nevoie și avea să-mi lipsească teribil pentru următoarele patru-cinci luni. Ei bine, un televizor suspendat pe un perete monocromatic pe care de regulă nu îl privește nimeni într-un asemenea context a atras subit atenția tuturor. Un post de televiziune anunța suspendarea cursurilor și închiderea unităților de învățământ. Momentul-intrigă al serii se dovedește a fi momentul-intrigă al existenței unor generații. Pentru alții, implicați activ în viața comercia-

lă a lumii sau pur și simplu oameni comuni, ale căror familii au fost private de venituri, virusul, în reprezentarea seminței din care a răsărit buruiana unei schimbări nedorite, n-a fost altceva decât un punct culminant care a prelungit, ca într-o așteptare dramatică, tensiunea generată de absoluta incertitudine a viitorului. Și mai tragic însă a fost pentru alții în destinele cărora virusul a însemnat cu un fel de cerneală permanentă, deznodământul. Iată, deci, cum se scrie un alt capitol din istoria Epocii Contemporane.”

Elena Ștefan, absolventă CNMV, promoția 2020

„La data de 10 martie, înainte de suspendarea cursurilor, îmi amintesc entuziasmul pe care-l aveam că se apropia ziua mea și începusem să pregătesc un mic eveniment special pentru mine și pentru prietenii mei. Însă la școală toți vorbeau de acest virus care urmează să se răspândească în toată lumea. Am tratat lucrurile superficial, nu m-am implicat în discuție și am fost lipsită de reacții. Nu mă așteptam ca obișnuitul să devină neobișnuit într-o simplă zi de școală și viețile noastre să ia o întorsătură gravă. În ziua respectivă eram destul de distrată, am ieșit să fac puțină mișcare apoi am gătit ceva, în încercarea de a avea un stil de viață mai sănătos. Pe seară, am primit o notificare cum că nu mai mergem la școală, deoarece au apărut cazuri în orașul nostru, ceea ce m-a făcut să mă simt pe moment bine pentru această „vacanță” ce urma, însă eram confuză pentru că nu știam ce ne așteaptă.”

Claudia Culea, clasa a XII-a F

„10 martie, ziua în care s-au suspendat cursurile, ziua pe care nimeni nu și-o imagina și care a luat pe nepregătite o

întreagă țară și un întreg sistem educațional. Îmi amintesc cum vorbeam cu prietenii mei în dimineața aceea, discutând despre posibilitatea unei asemenea decizii, neîncrederea simțindu-se printre cuvintele pe care le aruncam fiecare doar pentru a uita de frica care se instala treptat în viața noastră. "Nu cred că se vor închide școlile. Nu pentru mai mult de două săptămâni," îmi spunea o prietenă." Cel mai probabil, nu, având în vedere că o să treacă repede această pandemie. Până la urmă, este ca o răceală," i-am răspuns eu. Încă țin minte cât de puternic credeam că totul va trece până la finalul lunii martie, cum negam posibilitatea unui virus ca acesta și eram sigură că vom reveni la viața noastră de dinainte. Însă nu era reacția mea o reacție colectivă, o reacție normală când te afli într-o situație nemaiîntâlnită, dificilă și pe care nimeni nu știe cum să o rezolve? Da, era negarea dinaintea realizării, realizării că nu vom mai avea viața de dinainte, că de acum existau două realități: viața de dinainte și viața de după pandemie. Oricât de multe informații găseam despre virus, le transformăm în mintea mea pentru a le putea accepta mai ușor și, până la finalul zilei, eram convinsă de faptul că era doar un virus banal, un virus peste care vom trece mai repede decât ne puteam imagina și că știrile doar exagerau. Când s-a anunțat cu adevărat suspendarea cursurilor, mă uitam la un serial la care nu m-am mai uitat din ziua aia. Cumva, până în acel moment, nu m-am gândit cu adevărat că se va întâmpla acest lucru. Iar acel moment a fost începutul unei rupturi între două vieți atât de diferite, două vieți în care există și două Doriane diferite. Așa că am închis serialul, mi-am sunat prietenii și i-am întrebat pe fiecare cât de mult cred ei că o să rămâ-

nem așa. Voiam să îmi dea puțină speranță, să ne convingem împreună că totul va trece și totul va fi normal, așa că atunci când eu a trebuit să le răspund, am zis cu încredere, "Nu are cum să treacă de vacanța de Paște." Și, cumva, a trecut până și de vacanța de vară."

Doriana Gheorghe,
clasa a XI-a F

"Îmi amintesc dimineața în care m-am trezit obosit, gata să merg la școală. Ziua era ca oricare alta, fiind de neimaginat ce urma să se petreacă în următoarele luni. Când am ajuns la școala mă gândeam numai la orele ce urmează, dorindu-mi să treacă mai repede, la pauzele atât de scurte și la colegii pe care urma să nu îi mai vad pentru multe luni. Cadoul de ziua mea a fost suspendarea cursurilor, ce părea un miracol la început, dar care s-a transformat într-o situație de neimaginat. La sfârșitul cursurilor, doamna dirigintă ne-a spus că nu o să mai venim la școala pe o perioadă nedeterminată, dar toți ne gândeam că aceasta urma să fie doar o scurtă vacanță de care toți ne vom bucura împreună. După școală am plecat împreună cu prietenii mei la pădure unde urma să-mi sărbătoresc ziua de naștere, era un eveniment frumos, o zi care avea să-mi rămână întipărită în minte. Toți ne-am bucurat de atmosfera veselă, ne-am hrănit cu zâmbete și am creat amintiri, fără să știm că aceea era ultima zi în care ne vom vedea. La final, când liniștea a cuprins totul, prietenul meu cel mai bun a rupt tăcerea cu o întrebare care ne-a pus pe toți pe gânduri: „Dacă acesta este începutul sfârșitului?” Toți am început să râdem fără să ne gândim ce a vrut să spună, dar acela urma să fie tristul adevăr care ne-a marcat următoarele luni din viață."

Ștefan Dumitru, clasa a X-a B

"Cu căștile în urechi și cu pași siguri mășăluiam spre liceu. Nimic din drumul nesfârșit nu mă lăsa măcar să suspectez finalul pașilor siguri. Era martie, un martie care marca de această dată începutul unui stadiu terminal al realității pe care o știam până atunci. Panica se instaura în jurul meu. Problemele mele de licean o anesteziu. Dar anestezia s-a dus în ziua următoare când singurul drum cu pași siguri era prin camera mea care devenea ușor, ușor, noua realitate..."

Maria Filipache, clasa a X-a B

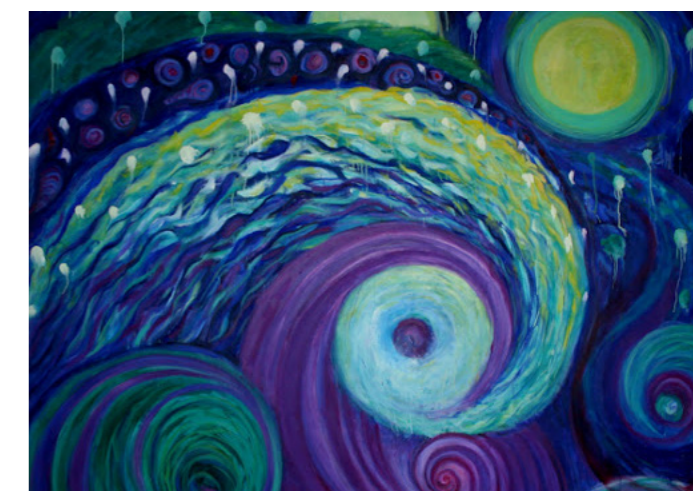
"Ritmul vieții noastre a încetinit și a luat o altă întorsătură de când a început acest fenomen numit Coronavirus. Așteptam liceul cu poftă de viață, cu prietenii noi și sete de a-mi crea amintiri de neuitat. Am simțit că mi-a scăpat clasa a IX-a printre degete și lucrul ăsta a fost frustrant. În autoizolare m-am tot gândit că primul an de liceu a trecut prea repede și am făcut prea puține. A fost foarte ciudat să văd străzile pustii...Locuiesc chiar într-o intersecție. Am vizibilitate excelentă, mai ales că majoritatea clădirilor din zona mea au cel mult 4 etaje. În afară de unul sau doi oameni la câteva ore, nu vedeam pe nimeni pe stradă, multe zile la rând. Iar cei pe care îi vedeam, fie se duceau sau se întorceau de la serviciu, supermarket sau farmacie, fie își plimbau câinele. Nu socializa nimeni! Fiecare mergea țintit. Sper ca totul să revină la normal în scurt timp și să ne bucurăm cu toții, din nou, de lucrurile simple."

Ruxandra Costache, clasa a X-a B

"Infecția cu coronavirus (COVID 19) a început să sperie întregul teritoriu al țării noastre, la data de 10.03.2020, ora 9.00, atunci când sintagma "Avem pandemie de coronavirus" a înce-

put să fie prezentă pe toate rețelele de socializare. La câteva ore după ce această informație a fost bine analizată de către specialiști, noi, elevii, am fost trimiși acasă pentru a fi protejați. Speriată. Acesta este adjectivul care mă descria la data de 10 martie, atunci când îmi așteptam părinții să mă ia din fața școlii. Știam că de-a lungul omenirii au mai fost întâmpinate asemenea situații de pandemie (precum variola din 1520 sau gripa spaniolă din 1918-1919) însă pandemia de COVID 19 era prima și singura la care eu eram martoră. Această frică m-a făcut să mă izolez. La momentul respectiv nu înțelegeam de ce, însă am realizat că nu eram singura care simțea această repulsie. Să-i spui unui adolescent că trebuie să plece acasă fiindcă o întreagă epocă stă să înceapă devenea o frustrare. O epocă de care el nu avea habar, o epocă pe care o anticipa ca fiind groznică și de care se temea. Dar a trebuit să facă față tuturor obstacolelor și să își îndeplinească scopul său, să se pregătească pentru societate, pentru anii care urmează, anii în care el o să fie adult și poate el va lua anumite decizii pentru țara sa. Elevul acela sunt eu, o fată, care stă la ora 21:28 să scrie articolul acesta pentru tine, cititorule, pentru că vreau să îmi știi părerea în caz că ești interesat de ea.

Un elev recunoscător

eOLIMPIADA NAȚIONALĂ DE GEOGRAFIE - 2020

La începutul lunii aprilie a anului 2020, au fost anulate toate olimpiadele și concursurile școlare. Elevi din toată țara se pregăteau să participe la acestea, fiecare având motive proprii: să obțină rezultate în domeniul său favorit, să își pună în valoare cunoștințele și abilitățile, să aibă parte de o experiență plăcută etc.

Am participat la două ediții ale Olimpiadei Naționale de Geografie și îmi doream să particip la o a treia, ultima mea ediție, dar acest lucru nu a fost posibil din cauza instituirii stării de urgență provocată de epidemia de COVID-19. În timpul unei discuții cu un coleg din lotul olimpic al județului Ialomița am hotărât că anularea olimpiadei nu este un obstacol, ci o oportunitate. Am pus atunci bazele **eOlimpiadei Naționale de Geografie**, prima olimpiada de geografie online, organizată integral de elevi.

Comisia centrală de organizare a fost formată din patru elevi ialomițeni, toți participanți la Olimpiada Națională de Geografie: **Gabriel Alexe, Eduard Niță, Vlad Iagăr, Armand Hangu**. Alături de noi au fost elevi și studenți din toate colțurile țării, toți uniți de pasiunea pentru geografie.

În trei săptămâni, am reușit să organizăm totul. Am compus un regulament, un plan de organizare și desfășurare a **eONG 2020**, ne-am făcut prezenți pe Instagram/Facebook pentru a face cunoscută inițiativa noastră și pentru a comunica. Am oferit posibilitatea oricărui elev sau student să se înscrie în calitate de participant sau să contribuie cu propuneri de subiecte, sfaturi etc. Am decis să permitem participarea studenților pentru a le da șansa să retrăiască experiența unei olimpiade de geografie, alături de elevii pentru care anul 2020 ar fi urmat să treacă fără a participa la olimpiadă.

Folosindu-ne de propunerile de subiecte, am compus subiecte pentru fiecare clasă. Pe parcursul a aproape două săptămâni s-au înscris 101 elevi și studenți, pe care i-am adăugat în clase pe platforma Google Classroom, clase create pentru informarea participanților și pentru atribuirea subiectelor de concurs. Pe 25 aprilie a avut loc proba teoretică a **eONG 2020**, iar o săptămână mai târziu, după corectarea tuturor lucrărilor, într-un mod asemănător celui folosit la olimpiadă (două corectări la fiecare lucrare), au fost publicate rezultatele probei.

A urmat proba practică. Am realizat un material video de pregătire care să înlocuiască ziua petrecută pe teren înainte de proba practică a olimpiadei de geografie. Materialul a fost conceput drept o vizită virtuală a celor mai importante obiective ale municipiului București, oraș ce ar fi urmat să găzduiască faza națională a **ONG 2020**.

Inițiativa noastră a fost întâmpinată favorabil de toți cei care au descoperit-o. Elevi, studenți, profesori și nu numai, toți au dorit să vadă evoluția **eOlimpiadei Naționale de Geografie**.

Dacă doriți să aflați mai multe despre **eONG 2020** o puteți face printr-un email la adresa eong2020ro@gmail.com sau puteți lua legătura cu unul dintre membrii Comisiei Centrale de Organizare.

Gabriel Alexe,
absolvent CNMV, promoția 2020

eONG a fost primul concurs de nivel național, realizat în întregime de către elevi, în mediul online. Probabil cel mai surprinzător aspect, atât pentru noi, în calitate de organizatori, cât și pentru participanți, a fost rapiditatea cu care s-a desfășurat întreg procesul organizatoric, cât și competiția în sine. Principala motivație a venit din decizia neprevăzută de anulare a tuturor olimpiadelor școlare, cât și din nenumăratele voci ale olimpicilor din toată țara, care își doreau o alternativă la aceste concursuri școlare.

Am început de la zero, fără o platformă cu ajutorul căreia să lansăm acest proiect. În numai 2-3 săptămâni, am reușit să punem la punct fiecare detaliu, de la logo și până la un calendar detaliat al olimpiadei. Cu ajutorul prietenilor din toate colțurile țării, pe care îi cunoșteam deja din edițiile anterioare ale Olimpiadei de geografie, am reușit să răspândim vestea rapid, iar numărul de înscrieri a fost mai mare de o sută, cei înscriși provenind din absolut orice regiune a României. Probele s-au desfășurat fără probleme, iar rezultatele au fost, evident, pe măsura efortului depus. Surpriza de care am avut parte a fost recunoașterea meritelor proiectului nostru de către presă, știrea desfășurării **eONG 2020** ajungând de la publicații locale și până la un post de radio național sau site-uri educaționale.

Mai presus de experiența desfășurării primei ediții, consider că cea mai mare reușită a fost dovada adaptabilității elevilor. Zeci de pasionați de geografie s-au unit într-un timp scurt, demonstrând că și în cele mai nesigure timpuri, oamenii pot fi solidari și motivați, în ciuda distanței fizice și a circumstanțelor pandemice.

Vlad Iagăr, clasa a X-a B

VIAȚA ȘCOLII

PROFESORUL – AGENT AL SCHIMBĂRII PENTRU EDUCAȚIA SECOLULUI XXI

PROF. TONȚ SIMONA

PROF. NEAGU ROXANA GABRIELA

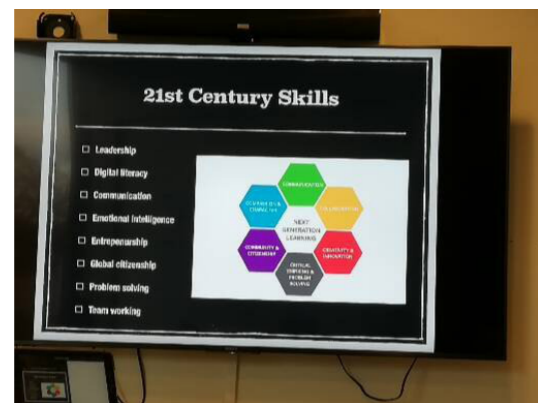
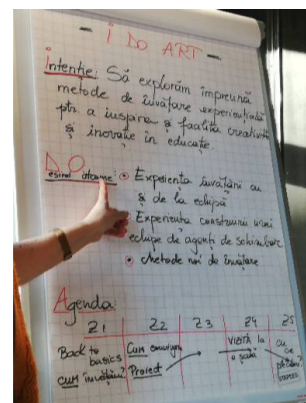
În perioada 28 octombrie - 1 noiembrie 2019, am participat la programul de formare "Teacher as a Change Agent", furnizat de NewSchool din Oslo, Norvegia, alături de reprezentanți ai Casei Corpului Didactic Ialomița, ai Inspectoratului Școlar Județean Ialomița și ai inspectoratelor școlare din județele Iași și Neamț.

Cursul de formare s-a desfășurat în cadrul proiectului "Teacher as a Change Agent for 21st century education". Acest proiect este finanțat prin **Programul "Educație, burse, ucenicie și antreprenoriatul tinerilor", Granturile SEE 2014-2021 – proiecte din domeniul învățământului preuniversitar, nr. de referință 2018-EY-PMIP-R2-0012**, beneficiar Inspectoratul Școlar Județean Ialomița.

Furnizorul de formare al cursului: NewSchool din Oslo, Norvegia, o agenție specializată în construirea și remedierea instrumentelor vizuale care încurajează colaborarea și facilitează experiențele de învățare pentru nevoile școlilor din secolul XXI, în managementul de proiect, cu un accent puternic pe inovarea bazată pe cercetare în tehnologic educației.

Obiectivele cursului:

- cum să construim "echipe de schimbare" – exersarea competențelor necesare pentru a susține implementarea practicilor inovatoare în instituțiile proprii;
- cum să devii facilitator într-un sistem de învățământ de învățământ centrat pe elev – exersarea abilităților de facilitare și învățarea de la și cu o echipă;
- cum să lucrezi cu proiecte interdisciplinare – exersare, instrumente și metodologii.

Competențe dobândite în urma participării la curs:

- profesorul facilitator în procesul de schimbare;
- proiectarea curriculum-urilor pentru abilitățile secolului XXI;
- reflectarea asupra experiențelor;
- învățarea bazată pe probleme;
- povestire/capacitate narativă de a imagina scenarii;
- capacitatea de a lua inițiativa, de a analiza și de a evalua
- învățare colaborativă;
- învățarea din greșeli;
- primirea feedback-ului.

Activitățile cursului:

Activitățile din cadrul cursului au fost centrate pe ideea că școala trebuie să pregătească elevii pentru o lume în schimbare rapidă, pentru locuri de muncă încă necreate, pentru tehnologii care trebuie sau urmează a fi inventate și pentru probleme încă nerezolvate. Schimbarea nu se poate produce individual, ci în cadrul echipelor care colaborează și care învață împreună. Astfel, cursul a oferit un context prielnic pentru a explora modalități experiențiale de învățare și de a exersa rolul cadrelor didactice în schimbare de la furnizarea de informații până la inspirație, facilitare și proiectare pentru creativitate, inovație și riscuri în educație, adică învățând făcând – nu ascultând.

Ca participanți la acest curs, am încercat să explorăm practic acest rol al cadrului didactic ca agent de schimbare, nu numai din propria practică, ci una consolidată de dorința de a construi echipe de schimbare spre o viziune personalizată, informală și de colaborare a factorilor educaționali.

De asemenea, cursul "Teacher as a Change Agent" a facilitat crearea unor contexte formale și nonformale de învățare/formare, menite să identifice tehnici de cultivare, în rândul elevilor, a autonomiei, a învățării și ascultării active, a abilităților de viață independentă. Toate activitățile derulate în cadrul programului de formare au vizat familiarizarea cu noi instrumente de predare-învățare, dezvoltarea flexibilității, a competențelor de comunicare și de relaționare interpersonală, dezvoltarea capacității de motivare a elevilor în demersul educațional și de adaptare a metodelor de predare-învățare-evaluare la nevoile reale ale elevilor.

Una dintre activitățile cursului a presupus vizita la o școală norvegiană (**Voyenenga School**) care ne-a oferit contextul potrivit unei analize comparative a sistemului educațional românesc cu cel norvegian și unei strategii viitoare care să vizeze regândirea demersului didactic propriu.

- Atmosfera de lucru este foarte relaxată, atractivă și motivantă;
- Profesorul manifestă disponibilitate de a explica, de a îndruma și de a ajuta elevul;
- Curricula și abordarea conținuturilor din sistemul de învățământ norvegian sunt diferite de cele din sistemul românesc;
- Soft educațional gratuit pentru elevi;
- Digitalizarea învățământului (se utilizează manuale digitale, elevii folosesc tablete la ore);
- Dotarea laboratoarelor este foarte bună, spațiile sunt foarte generoase; există spații special amenajate pentru crearea contextelor de învățare potrivite pentru dezvoltarea unor competențe și abilități practice);
- Se folosesc metode de predare democratice, bazate pe învățarea centrată pe elev și rezolvarea de probleme;
- Există o comunicare bună profesor-elev și elev-elev, bazată pe respect reciproc.

INTERDISCIPLINARITATEA – O ȘANSĂ ȘI O OBLIGAȚIE ÎN PREDAREA LIMBILOR STRĂINE

PROF. ȘTEFĂNESCU MĂDĂLINA VANDA

În contextul actual social și educațional, interdisciplinaritatea este o obligație în predarea limbilor străine. Este necesar ca școala să țină seama de o re-gândire a educației, de complexitatea lumii contemporane, de globalizare, de evoluția științelor, de dezvoltarea tehnologiei și a cercetării, să încurajeze uni-tatea cunoașterii, perceperea fenomenelor și problemelor în totalitatea lor. "S-a demonstrat că interdisciplinaritatea este o necesitate în plan social, în planul cunoașterii și, în particular, în contextul educației". (Miron Ionescu)

Abordarea interdisciplinară constituie, pentru profesorul de limbi străine, o provocare uriașă lansată de învățământul actual, pentru că procedeul pre-supune ca fiecare cadru didactic să dețină o vastă cultură generală, pe lângă formarea de tip științific, mai exact, achiziționarea cunoștințelor specifice dis-ciplinei, este necesară și formarea de tip psihopedagogic. Abordarea interdis-ciplinară devine mai eficientă dacă profesorul participă la cursuri de formare continuă și la programe de pregătire care tratează problematici precum diversi-tatea culturală, deschiderea culturală, strategiile didactice interactive, precum metoda "clasa inversată", pentru educarea tuturor elevilor. Profesorul de astăzi este văzut ca un "mediator cultural" (Bârlogeanu, 2002), "translator cultural" sau chiar "broker cultural" (Gentemann Whitehead, 1983).

Există, conform studiilor de specialitate, mai multe definiții ale termenului de interdisciplinaritate.

În opinia lui George Văideanu, interdisciplinaritatea „implică un anumit grad de integrare între diferitele domenii ale cunoașterii și diferite abordări, ca și utilizarea unui limbaj comun permițând schimburi de ordin conceptual și me-todologic”.(G. Văideanu, 1988)

„Interdisciplinaritatea este o formă a cooperării între discipline diferite cu privire la o problematică a cărei complexitate nu poate fi surprinsă decât prin-tr-o convergență și o combinație prudentă a mai multor puncte de vedere.” (C. Cucoș, 1998)

„Interdisciplinaritatea presupune un dialog și schimbul de cunoștințe, de analize, de metode între două sau mai multe discipline. Ea implică interacțiuni și o îmbogățire mutuală între mai mulți specialiști” spune "Dictionnaire encyclo-pédique de l'enseignement et de la formation".

De aceea, profesorul de limbi străine trebuie să utilizeze metode active și participative, să propună elevilor, activități de tipul –jocuri de roluri sau dezba-teri, să stimuleze învățarea prin grupuri cooperante, să-i determine pe elevi să-și

dezvolte abilitatea de a se exprima fluent într-o limbă străină prin descoperirea, aplicarea, consolidarea și evaluarea cunoștințelor, prin activități de realizare a unor proiecte interdisciplinare. O astfel de abordare dezvoltă personalitatea, gândirea analitică și creativitatea elevilor prin inițierea și participarea activă la propria învățare. Elevii relaționează cu diverse domenii și accesează informații din câmpuri variate de cunoaștere. Profesorul de limbă franceză, de exemplu, își propune ca elevii să asimileze noțiuni despre țări francofone, obiective turistice importante sau regiuni ale Franței, prin realizarea de dosare tematice sau portofolii. De exemplu, manualul de limbă franceză de clasa a VI-a, aparținând editurii Humanitas Educational, are un caracter interdisciplinar: conținutul îmbină cunoștințe primare din diferite domenii ale cunoașterii și favorizează intersectarea mai multor discipline. El are, în cadrul fiecărei unități, o pagină dublă intitulată "France-Culture", care presupune o abordare interdisciplinară a limbii franceze, făcând apel la geografie (exerciții de reperare pe harta Franței a țărilor care se învecinează cu Franța, a principalelor orașe, fluvii, lanțuri muntoase franceze), la istoria Franței (prezentarea marilor perioade istorice, a dinastiilor și regilor Franței, prezentarea marilor evenimente istorice ale Franței), la istoria artei (prezentarea monumentelor și muzeelor importante ale Franței, lectura imaginii), la literatură (prezentarea unor fragmente din opere literare). Această integrare și corelare a conținuturilor orei de limbă franceză cu cele ale altor discipline oferă strategii noi care îmbogățesc procesul de predare-învățare a limbii franceze, permițând ameliorarea statutului disciplinei și motivarea elevilor. Fiind cunoscută curiozitatea copiilor de a afla lucruri noi despre alte culturi și locuri, se dorește o acumulare creativă a informațiilor, o deschidere spre alte zone, regiuni, valori, o invitație spre mobilitate și aplicabilitate și prin organizarea de schimburi școlare, vizite, excursii. Prin această abordare interdisciplinară, elevii sunt ajutați să înțeleagă lumea înconjurătoare și să facă asemănări și deosebiri între cele două țări- țara natală și țara a cărei limbă o studiază la școală. Se urmărește și dezvoltarea capacității de înțelegere a diferitelor forme de artă și contribuția artelor în propria existență.

O altă abordare interdisciplinară în cadrul orei de limbă străină este oferită de muzică și de utilizarea cântecelor în procesul de predare-învățare. Învățarea prin cântec contribuie la dezvoltarea memoriei și a capacității intelectuale a elevilor. Elevii învață noi cuvinte și noi elemente gramaticale, într-un mod plăcut, distractiv și, în același timp, își dezvoltă cunoștințele dobândite la orele de educație muzicală și și consolidează cultură generală.

Folosirea documentelor autentice în orele de limbi străine se realizează prin utilizarea calculatorului și a laboratorului de limbi străine, un procedeu care necesită tot o abordare interdisciplinară, apelându-se la noțiuni de informatică și la "un dialog direct" între elevi, calculator și mediul Internet. Utilizarea acestor mijloace reprezintă mijlocul cel mai eficient de exersare a structurilor lexico-gramaticale, cultivându-se, în același timp, deprinderile de receptare și producere a unor mesaje orale. Elevii sunt astfel pregătiți pentru a trăi într-o societate multiculturală și profesorii îi susțin pentru ca ei să înțeleagă relațiile

interculturale și influențele acestora în contexte sociale și economice complexe.

Rebusurile ("Les mots croisés"), ghicitorile, jocurile pot fi alte activități interdisciplinare dacă în construcția lor se apelează la cunoștințe dobândite de elevi la alte discipline.

Miron Ionescu afirmă că interdisciplinaritatea "poate fi realizată și poate deveni o realitate", dacă se ține seama de următoarele elemente:

- "Particularitățile diferitelor vârste și exigențele psihologice ale procesului de formare la diferite vârste;
- Obiectivele educaționale generale specifice diferitelor cicluri curriculare;
- Structura logică, organizarea internă și aparatul metodologic al diferitelor științe contemporane;
- Exigențele tehnicii și tehnologiei moderne și ale pieței muncii;
- Nevoia de a asigura fiecărui om o viziune globală asupra universului și de a-l înzestra cu instrumente de investigație, de interpretare și de clasificare, care pot să-l ajute să înțeleagă și să aleagă;
- Nevoia de a forma și de a dezvolta sisteme de competențe".

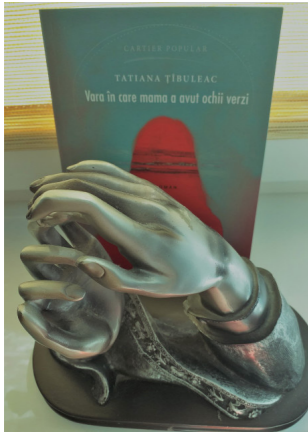
Concluzionând, o abordare interdisciplinară poate permite elevului să aplice ceea ce a învățat într-o situație dată în alte situații de viață, să răspundă cu succes oricărei provocări. Acest lucru contribuie la dezvoltarea creativității și a autonomiei elevului și îl încurajează să utilizeze ceea ce a achiziționat pentru a rezolva o mulțime de probleme. Această abordare lărgeste orizontul de cunoaștere al elevilor, pregătindu-i pentru nevoile lumii moderne, prin descoperirea unei multitudini de situații educaționale.

Bibliografie:

1. Anca Nedelcu – "Fundamentele educației interculturale", Editura Polirom, 2008.
2. Miron Ionescu- "Instrucție și educație. Paradigme educaționale moderne", Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2011.
3. Constantin Cucoș- "Pedagogie", Editura Polirom, Iasi, 1998.
4. Văideanu, George – "Educația la frontiera dintre milenii", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988.
5. Bârlogeanu Lavinia (2002)-"Paradigma educational-umanista in contextual postmodernitatii", in Păun Emil, Potolea Dan, "Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative", Iasi, Editura Polirom
6. Christiane Etévée ,Philippe Champy, Dictionnaire encyclopédique de l'enseignement et de la formation ,Paris, Nathan, 1994

ROMANELE TATIANEI ȚIBULEAC – UN TRATAT AL "DEZURĂRII"

PROF. LOREDANA STAN

Scriitoarea **Tatiana Țibuleac** este născută în zodia balanței, la Chișinău, în anul 1978, trăiește la Paris de zece ani și nu este membră a Uniunii Scriitorilor din România sau din Republica Moldova. Este mamă, este o femeie frumoasă, cu un aspect gingaș, în răspăr cu duritatea problematicii prozei sale. Considerând că viața sa cotidiană nu este departe de banal, plăcându-i singurătatea, se vede "așezată" pe trei planuri: personal, prin cărțile sale, și prin comunicarea cu lumea de dincolo (murindu-i mare parte din familia sa: tatăl, bunicii, surorile sale.)

Romanul "**Vara în care mama a avut ochii verzi**" este o carte mică, de doar 122 de pagini, alcătuită din 77 de bucăți de text (un fel de capitole), dar generatoare de stări atât de diferite, de trăiri contradictorii. **Tatiana Țibuleac** declară că romanul său este despre ne iubire și este destul de dur, nu este pentru copii, în rest, poate fi citit de oricine.

Scriitoarea și criticul literar Marius Chivu vorbesc despre influența majoră pe care a avut-o cartea "De ce fierbe copilul în mămăligă" scrisă de Aglaja Veteranyi asupra stilului "**Verii...**".

Tema adolescenței, stilul alert, dur, confesiv, caracterul de metaroman apropie romanul acesta de proza lui J.D. Salinger, Charles Bukowski, chiar Jack Kerouac. În schimb, relația mamă-fiu, așază "**Vara...**" alături de romanul memorialistic "Promisiunea zorilor" al lui Romain Gary. Deși cele două cărți sunt atât de diferite, nu am mai întâlnit până la ele o imagine atât de complexă a unei iubiri ieșite din canoane, dintre mamă și fiu. (O altă apropiere ar putea fi aceea că eroii celor două cărți- unul real și altul ficțional- sunt fii de emigranți.) Dacă tot vorbim de apropieri ale romanului acestuia de alte opere de artă, se cuvine menționat și filmul „Mommy”, regizat de Xavier Dolan, care poate fi considerat o replică în imagini a cărții scriitoarei basarabence, chiar dacă îi lipsește lirismul profund.

Cele mai interesante, originale, care ating cele mai sensibile laturi ale sufletului uman sunt, din punctul meu de vedere, teme precum: condiția tânărului rebel, problematic, diagnosticat cu o boală psihică, lipsit de iubire; omul aflat în fața morții; drumul de la ura viscerală până la iubirea dincolo de ființă.

Romanul „**Vara în care mama a avut ochii verzi**” este un tratat de "dezurâre", un ghid de întoarcere a ființei în matca sa firească: "*Să dau acea vară înapoi ca pe o înregistrare și să ajung din nou în ziua în care ea a venit- grasă și mică- să mă ia de la școală de ziua ei. Să o dezurâsc și să-i spun că are ochi frumoși, înainte ca ea să mă fi întrebat.*"

Subiectul cărții este simplu: un tânăr care se consideră "un nimic" și mai de bun simț dacă s-ar fi înecat sau spânzurat sau împușcat, în ziua absolvirii unei școli pentru "copiii nereușiți, ascunși de ochii lumii", zi în care mama sa împlinea 39 de ani, pleacă alături de aceasta într-o vacanță, într-un sat francez. Vacanța aceasta se dovedește ultima încercare de apropiere a celor doi. Rememorarea acestei ultime veri petrecute alături de mama este realizată din perspectiva unui narator ajuns la vârsta pe care mama o avea la începutul istorisirii acestei povești, un narator trecut prin experiențe traumatizante care și-au pus amprenta asupra sa: accidentul de mașină, alături de Moira, iubirea sa, mutilarea fizică și psihică, peregrinarea fără rezultate prin cabinetele multor psihiatri. Discrepanța dintre timpul povestirii și timpul narat întărește și caracterul de metaroman al "**Verii...**": "*Acest capitol incoerent și lipsit de orice sens nu va ajunge, probabil în carte, însă îl las aici pentru orice eventualitate, în cazul în care cineva- vreun psihiatru sau vreun critic psihopat- va dori să stabilească cronologic ce s-a întâmplat cu mine în vara mamei.*"

Portretul inițial al mamei este realizat cu o ură pe care o pot simți doar ființele tinere: "*nu o puteam suporta. Îmi venea să o bag în mașina de spălat și să o pornesc la ciclul de opărit cearșafuri. Să o închid în congelator și să o scot de acolo fărămiștată. Să o iradiez. În acele momente [...] o voiam pe mama moartă.*" Și dorința fiului e aproape să se realizeze, căci mama îl anunță pe Aleksy (așa îl cheamă pe eroul cărții) că are cancer și că până la sfârșitul verii va muri. Perioada aceasta e un prilej de rememorare a clipelor petrecute în familia marcată de tragedia morții surorii lui Aleksy, Mika, "*cleiul, păianjenul nostru drag, care ne prinsese pe toți în pânza sa fermecată ca pe niște gâze și ne ținea acolo grămadă. Mika a fost singurul motiv pentru care ne-am simțit niște ani familie și nu ne-am ros beregatele dintr-odată, ca niște câini turbați ce eram.*"

Nevoia de dragoste a fiului Aleksy trece dincolo de imaginile dure ale cărții. Copilul resimte acut respingerea, neclintirea, tăcerea mamei, indiferența, alcoolismul tatălui și observă comportamentul normal pentru o asemenea tragedie al bunicii care deplânge atât moartea nepoatei, dar și "nebunia" fiicei, mama cu ochii verzi: "*Mi-ar fi plăcut însă ca mama să-și fi amintit o singură dată și de mine- de celălalt copil al ei, împins în această lume de același uter inconștient. [...] În fiecare dimineață, după ce se trezea, se așeza pe un scaun în mijlocul camerei, cu mânușile Mikăi în poală și stătea așa până noaptea, când bunica o muta din nou în pat.[...] În toate acele luni femeia care m-a născut nu s-a uitat la mine niciodată, de parcă aș fi fost un loc gol. De parcă anume eu i-aș fi ucis-o pe Mika. Îmi amintesc cum mă duceam la ea plângând și încercam să o cuprind de genunchi sau de mijloc- mai sus nu ajungeam niciodată-, iar ea mă împingea cu piciorul ca pe un cățel păduchios.*"

Laitmotivul ochilor verzi care dăinuie în amintirea fiului și după moartea mamei este o pledoarie pentru sensibilitate, pentru nevoia de iubire și de a vindeca rănilor trecutului. Cartea este atât de picturală și accentuează imaginea ochilor frumoși ai mamei, în contrast cu portretul hidos pe care i-l construiește

fiul: *"Mama avea niște ochi verzi atât de frumoși, încât părea o greșeală să îi irosești pe o față dospită ca a ei."*

După șocul limbajului violent al primelor pagini, cu care naratorul își exprimă ura față de cea care l-a născut, imaginea ochilor verzi edulcorează impac-tul portretului grotesc (coborât parcă din Goya) și arată disponibilitatea pentru iubire. Acesta este primul semn că legăturile dintre cei doi eroi ficționali vor fi reînno-date, că ura se va topi.

Alte laitmotive, cu semnificații profunde, sunt lanurile de floarea soare-lui, macii, casa din satul din Franța, țara "cea mai frumoasă de pe glob", în care mama alege să moară, avându-l alături pe fiul său. Casa în care locuiesc cei doi pe durata ultimei veri trăite împreună este ea însăși un personaj: *"casa era me-reu plină de o lumină neobișnuită, care părea independentă de cea solară și avea o consistență străină tuturor felurilor de lumină pe care le văzusem până atunci. Lumina aceea era galbenă, aproape pulsatorie, iar dacă îmi mișcam mâna suficient de repede, o simțeam cum îmi pătrunde caldă în degete. [...] Mie îmi plăcea să cred că toate avea o explicație – cum ar fi, spre exemplu, că cineva instalase deasupra casei o lupă enormă, care ne deforma treptat pe amândoi, urmând cine știe ce scop diabolic, dar fantastic."* Casa acesta a avut un model real, este casa familiei scri-itoarei, locul în care aceasta a avut conversații profunde cu tatăl său, surse de inspirație pentru acest roman.

Secvențe emoționante sunt cele descrise pe plajă, la ocean, în plimbarea cu barca sau imaginea drumului de țară presărat cu maci și melci. Tânărul se transformă într-un împlânzitor de melci, devenind un conducător al imperiului acestora: *"Îmi plăcea teribil că devenisem împlânzitor de melci [...], dar mai ales îmi plăcea că cineva mă aștepta cu atâta bucurie neprefăcută.[...] Datorită mie, melcușorii cei pierduți și inutili nu mai erau o colonie insignifiantă, un substitut temporar al câtorva maci perisabili. Melcii erau acum o forță, un imperiu, și aveau un conducător."*

Între cele 77 de capitole ale romanului se regăsesc și zece monostihuri, niște definiții lirice ale ochilor mamei care la final, în cel de-al șaptezeci și șase-lea fragment, sunt reunite într-un poem ce conferă lirism și sensibilitate cărții. Autoarea vorbește despre lirismul acestei cărți și spune că a încercat să fugă de el în romanul următor, "Grădina de sticlă".

Romanul începe atât de violent și se sfârșește într-o iubire metafizică, pe care doar o mamă și un fiu o pot simți: "Vara în care mama a avut ochii verzi nu s-a terminat niciodată". Naratorul rămâne în căutarea unui paradis care ar însemna retrăirea acelor zile din ultima vară, ca prima dată.

O mențiune se cuvine făcută și pentru plasticitatea, frumusețea stilului volumului **Tatianeii Țibuleac**, în care își fac loc și expresii folosite în limbajul vorbitorilor din Basarabia: "copturi", "e bravo".

IQ VS EQ

PROF. PARASCHIV MARINA

"Ce se predă în școli generației de azi va de-termina cum va arăta societatea în viitor."

(Abraham Lincoln)

O concepție îngustă asupra inteligenței consideră că IQ este un dat gene-tic care nu se poate schimba prin experiența de viață și destinul nostru este sta-bilit de aceste atitudini. Ce anume face ca persoane cu IQ ridicat să se descurce mediocru dacă nu chiar să eșueze lamentabil, în timp ce persoane cu IQ moderat să se descurce surprinzător de bine. Răspunsul poate să constea într-un set de abilități numite inteligențe emoționale, care includ autocontrolul, zelul, tenaci-tatea, capacitatea de motivare, autoconstrângerea, empatia.

Cum ne formează „lecțiile emoționale” primite în școală pentru a fi cât mai apți să ne gestionăm emoțiile în viață?

Un număr din ce în ce mai mare de psihologi – între care E.L.Thorndike, H.Gardner, P.Salovey au ajuns la o concluzie că IQ care se referea la o bandă în-gustă de abilități lingvistice și matematice, nu asigură în mod direct nici măcar succesul în clasă și cu atât mai puțin în viață.

AUD apoi UIT,
VĂD și ÎMI AMINTESC,
APLIC și ÎNȚELEG.

Este știut faptul că se memorizează 10% din informația citită, 20% - din cea auzită, 30% - din informația văzută, 50% - din cea văzută și auzită, 70% - din informația auzită, apoi expusă și 90% se memorizează, pe o perioadă îndelunga-tă de timp, informația pe care o demonstrăm, o explicăm prin prisma propriilor emoții, trăiri.

Spre deosebire de inteligența academică, care a fost studiată de peste o sută de ani pe sute de mii de subiecți, inteligența emoțională (IE) este un con-cept relativ nou. IE este un concept extrem de mediatizat în occident, supus unor numeroase controverse între recunoscuți specialiști din diverse domenii. IE joacă un rol deosebit de important și uneori chiar mai important decât inteli-gența academică.

IQ nu poate fi modificat prin educație sau experiența de viață, pe când un număr de competențe emoționale cruciale pot fi învățate și dezvoltate în școală.

IE cuprinde abilități grupate în 5 domenii:

1. Cunoașterea emoțiilor;
2. Gestionarea emoțiilor;
3. Automotivarea;
4. Identificarea emoțiilor la alții;
5. Stabilirea relațiilor.

Componentele sunt legate între ele într-un mod complex – capacitatea de a folosi eficient oricare dintre ele este legată de gradul în care posedăm una sau

mai multe dintre aceste elemente.

„Non scholae, sed vitae discendum.”

Cu părere de rău, școala se concentrează pe abilități academice, ignorând inteligența emoțională – acel set de trăsături care contează enorm în viața personală și care nu ne marchează destinul.

Sunt multe dovezi care conduc la ideea că persoanele capabile din punct de vedere emoțional – care își cunosc și gestionează bine emoțiile, care pot citi și face față emoțiilor altora – sunt avantajate în orice domeniu de viață.

Încurajând copiii să-și dezvolte o gamă largă de abilități pe care se vor baza apoi în viața adultă, școala ar furniza o educație a competențelor de viață. În fiecare dintre noi se întrepătrund inteligența emoțională cu cea academică în proporții diferite, totuși cea emoțională contribuie cu mai multe trăsături și aspecte la portretul individual al unei persoane.

IE redefinește imaginea despre lume și om. IQ crește dacă se dezvoltă IE. Acestea depind una de alta în proporție de 20% la 80% și asigură reușita școlară, cât și succesul în viață.

Indiferent că este vorba de IQ sau IE, rolul profesorului este foarte important. Suntem alcătuiți, în ceea ce privește IE, dintr-o combinație de trăsături puternice, problema este, cum va fi echilibrată până la urmă această combinație și cum ne va influența viața – în bine sau în rău. Educația centrată pe elev îi orientează pe aceștia în trecerea de la o motivație extrinsecă (IQ) la una de natură intrinsecă (IE) în învățarea școlară, prevenind astfel cazurile de eșec la învățatură și de sporire a reușitei școlare.

Rămîne să medităm asupra „Cum ar fi școlile în care învață copiii noștri, dacă profesorii ar pune accent pe dezvoltarea IE?”

desen realizat de Costantin Catina, clasa a V-a

JURNAL DE PANDEMIE

LUCRETIA, CLASA A XII-A

5 Aprilie 2020 - Ziua aceasta a fost marcată de un eveniment rar. Dacă în prima parte a zilei am făcut teme, spre seară s-a ivit șansa de a petrece timp cu sora mea. Ceea ce ne-a adus împreună a fost dorința ei de a ne uita la un serial. După primele zece minute din serialul „Toy Boy” am realizat că mă uit la o televiziune asemănătoare celor de pe Acasă Tv la care se uitau acum mai bine de un deceniu mamele celor din generația mea. Nu merită să descriu subiectul acestei telenovele, dar țin să menționez că am fost profund dezamăgită de alegerea acestei producții cinematografice.

7 Aprilie 2020 - Am reușit să termin „Patul lui Procust” și să încep o carte care îmi place cu adevărat: „Inchiziția” de Toby Green- o istorie a terorii în secolele al XV-lea și al XVIII-lea. Această carte prezintă cronologic parcursul Inchiziției ca instituție în istorie, de la înființare, răspândire și până la abolire. Sunt analizate cauzele și efectele apariției Inchiziției în Peninsula Iberică, sunt descrise cazuri reale ale unor oameni ce au fost acuzați de erezie și executați (prin ardere pe rug, în cadrul autodafeurilor) și se pune accent pe modul în care societatea spaniolă, mai ales, a suferit modificări, inclusiv la nivel economic. Despre această carte aș putea scrie pagini întregi, deoarece am învățat numeroase noțiuni și am aprofundat un subiect din istorie pe care nu se pune accent la școală. Voi adăuga un citat: „Astfel, spre sfârșitul secolului al XV-lea, când în Aragon a izbucnit nebunia din jurul Inchiziției, cele trei comunități îndeplineau funcții foarte diferite în cadrul societății spaniole. Creștinii erau nobili, oameni ai Bisericii și militari; evreii erau artizani, bancheri și intelectuali; iar musulmanii erau în mod predominant agricultori și meșteșugari. Era o societate în care activitățile erau din ce în ce mai pregnant definite de confesiunea religioasă- un lucru ce urma să aibă consecințe dezastruoase pentru societatea spaniolă în momentul când două dintre aceste confesiuni aveau să fie excluse.”

10 Aprilie 2020 - După o zi în care am făcut teme, m-am gândit că merit o răsplată așa că am vizionat filmul „Renoir”. Apărut în 2012 în regia lui Gilles Bourdas, acest film a câștigat trei premii și a înregistrat 11 nominalizări, inclusiv în cadrul Festivalului de Film de la Cannes. „Renoir” este un film biografic ce urmărește ultima parte din viața pictorului impresionist Pierre-Auguste Renoir, interpretat de actorul Michel Bouquet, în care protagonistul realizează o serie de tablouri, majoritatea nuduri (în care s-a specializat în ultimii ani de viață), fiind inspirat de Andrée Heuschling (ChristaThéret) o tânăra ce aspiră să devină actriță. Există două planuri prezentate în film: cel al procesului de creație în care Renoir vorbește despre pictură și rolul acesteia și un al doilea plan, cel al iubirii dintre Andrée și fiul artistului, Jean Renoir (Vincent Rottiers). Cadrele și scenele din film surprind imagini și peisaje ce amintesc de tablourile impresioniste, această creație cinematografică reușind nu doar să ilustreze emoția acestui curent artistic, dar și să transmită publicului emoții profunde. Câteva citate ce aparțin personajului principal sunt: „Tușe și iarăși tușe, unele-n altele; cel care trebuie să definească structura nu este desenul, ci culoarea” și „ Pentru

mine, un nud nu este terminat până când nu am impresia că pot să-l pișc".

13 Aprilie 2020 - Am vizionat câteva episoade din emisiunea „The Joy of Painting” în care pictorul Bob Ross a realizat câteva peisaje din natură. Ceea ce m-a fascinat a fost tehnica artistului, precum și ocazia de a urmări pas cu pas procesul de creație al unor opere de artă impresionante. În plus, am învățat denumirea unor nuanțe (Van Dyke Brown, de exemplu) și cum se folosesc anumite pensule pentru ilustrarea norilor.

14 Aprilie 2020 - În cadrul unei conversații am ajuns să mă informez de pe internet cu privire la ”complexul Oedip”, analizat în detaliu de Sigmund Freud. Ceea ce am aflat în plus a fost existența ”complexului Electra”, prezent la fete, în primii ani de viață (acționează la fel, precum ”complexul Oedip”, doar genul diferă).

15 Aprilie 2020 - Seara poveștilor. În această am aflat, din amintirile povestite de bunicul, cum s-au adaptat străbunicii mei la instaurarea comunismului în România. Lucrurile aflate au o valoare foarte mare pentru mine și prefer să le păstrez pentru mine. Pot să menționez că m-am regăsit în instinctul de nesupunere al străbunicului și în felul în care și-a asumat anumite riscuri.

17 Aprilie 2020 - Ziua în care am descoperit un caiet vechi de 50 de ani, care a fost transmis din generație în generație până a ajuns la noi. Acesta conține rețete de prăjituri și mâncăruri tradiționale, dar și sfaturi privind îngrijirea tacâmurilor din argint și a mobilierului din piele.

Zilele cuprinse în perioada **19-22 aprilie 2020** au fost marcate de lucruri banale precum ascultarea știrilor, scrierea temelor, vizionarea altor episoade din ”The Joy of Painting” și răsfoirea caietului găsit înainte de Paște.

desen realizat de Chitoi Claudia, clasa a V-a

CREAȚII LITERARE

The Gate

Entering the abstract gate
Only to postulate
In front of an island.
Although, I couldn't comprehend
The paradoxical land
I was postulating.
But not able to discern
The desparate noise ,
I wake up whispering
"Where am I?".

Otilia Martin, clasa a XII-a B

A început școala

Frunzele au început să cadă
Și chiar dacă nu vreau să recunosc
Școala a început.
Mai vreau un pic de vacanță, un pic de soare în
ferestre.
Anul acesta e diferit pentru mine.
Sunt clasa a V-a, cu noi materii și noi colegi,
Multe cărți de citit, prieteni dragi
Și weekenduri cu pauze liniștite.
A început școala în timp de pandemie.
Haideți să învățăm cu drag!

Pleșea Ionuț Adrian, clasa a V-a

Roboți prefabricați

Programați ca niște roboți prefabricați
țâșnim din fântână arteziană
fără ritm de comportare ambalată
în al nostru sistem din pomii fără soț
șterși de-o generație dezbrăcată de frumos
rădem, plângem, sărim din cap
ca să-ncasăm din nou o roată
în dezastrul dezastruos
caracterizat de-o propagandă amatoare
iar noi nu avem un rost
decât vise-mbrăcate de munți înalți.
Și zic că-i o greșeală
c-amortizăm opinii, culori și umbre
ca să nu ieșim din rând perfid
monitorizat de turme crude
ce-și doresc democrație
cu rol de comunism stins,
dar omul aici rămâne
dincolo de furt și-ntins.
te-aș înțepa
te-aș înțepa cu un ac pe vârful limbii
ca să-ți mai gust sângele o dată,
însă acum ești sculptat în piatră,
iar ea nu se pătrunde decât cu o daltă
pe care n-o am.

Silvica-Maria Poenaru, clasa a X-a F

DE CE EXISTĂ...?

SILVICA MARIA POENARU, CLASA A X-A F

Neputința de a-mi răspunde la întrebări a creat un izvor din care nu mai puteam diferenția curiozitatea de interes sau imaginația de umbre. L-am privit izolată de lume în lunile primăverii și am mai aruncat câteodată o piatră în el, să văd dacă se îneacă sau zboară înapoi spre mine cu răvașe. Mi-am izgonit răbdarea în adâncuri, căci nu cunoșteam senzația aceasta ce mai târziu mi-a oferit pace. Și apoi m-am trezit. Am pășit greșit din naștere, dar m-am văzut în ceruri, curată și cuprinsă de-o dorință aprigă pentru a trăi.

Pentru mulți dintre noi perioada în care ne-am ascuns în temple pentru a înșela un virus ce ne-ar putea cauza sfârșitul poveștii a însemnat criză socială, înstrăinare față de realitate sau multă monotonie. Totuși, există mai multe perspective asupra înțelegerii contextului, în funcție de culorile interioare ale fiecăruia. Căci orice război sau punct critic are părți bune, iar eu m-am lăsat inițial să plutesc într-un cerc vicios de negativism, pe care l-am diminuat punându-mi întrebarea „de ce există...?”.

Îți propun un joc din care nu ai cum să ieși în dezavantaj, îți promit. Ai să închizi ochii pentru zece secunde și ai să-ți zici „de ce există...?” cu o continuare ce surprinde o frustrare sau intrigă pe care o ții închisă-n tine. Eu m-am întrebat „de ce există suferință?” întâia oară. Am închis ferestrele din cameră, am privit razele lunii ce intrau pe sub draperie și am simțit cum toate universurile contradictorii coboară de pe umerii mei. Apoi mi-am răspuns. Suferința este o iluzie creată de psihic pentru a-i oferi ocazia emoției să țâșnească din mine sub o formă palpabilă sau de vuiet, prin noapte. Este înșelătoare, toate sentimentele sunt înșelătoare, de fapt. Totodată, este un mijloc de a-mi ocupa timpul – și așa puțin – până la împlinirea destinului existențial, moartea.

Este oare drept să iau în considerare aceste emoții care-mi pun în pericol săvârșirea scopurilor primordiale? Este oare drept să mă las purtată de roata de noroc care funcționează sau scârțâie pe sub ușa prinsă-n foi? Nu, nu este drept! N-am să mint, căci cred în mine și-n metaforele care se ascund în oameni. Am renunțat de anotimpuri să analizez conținutul lumii văzute și nevăzute și am ales să gust pământul, iarba și cerul... iar izolarea mi-a oferit mai mult decât posibilul, mai exact, imposibilul în esența sa. Este totuși ironic și amuzant în același timp cum o catastrofă mondială poate transforma omenirea în ceva mai bun.

ÎNCHISĂ ÎN COLIVIA DESCHISĂ

DORIANA GHEORGHE, CLASA A XI-A F

Am înghițit cioburi și am vrut să suflu globuri - dar trebuie să ai inima ușoară pentru asta, și în ultimul timp inima mea se simțea cea mai grea. Inima mea încearcă să se adapteze acestei vieți noi, vieți parcă luată din filme pe care nimeni nu le-a studiat îndeajuns pentru a fi pregătit pentru asta. Dar inima este ultima care se adaptează. Cumva ne-am păcălit creierul că ne adaptăm, că omul este o ființă capabilă să se obișnuiască oricărei situații, însă cu toții suntem niște inadaptabili. Niciunul dintre noi nu poate rezista realului concret, dur, "aici"-ului total. Niciodată nu am putut și cu atât mai puțin acum. Nimic nu este cum ne dorim și nemulțumirea colectivă este palpabilă în aerul pe care abia îl mai respirăm cu o mască pe față. Cumva ne-am păcălit, ne-am mințim singuri că ne vom descurca, dar aceste gânduri ne-au părăsit pe parcurs și ne-a lovit cruzimea realității pe care o trăim acum —nu ne-am descurcat. Țin minte speranța din primele zile, speranța cumva oarbă (însă nu este mereu speranța oarbă? Pentru că oamenii au speranță doar atunci când nu mai au altceva de care să se prindă). Credeam cu naivitatea vârstei, dar poate și naivitatea specifică oricărui om înainte de această pandemie, că totul va trece și va reveni la normal, că viața mea va continua de unde a rămas și că nu va trebui să mă adaptez unei noi vieți. Însă, ultimele luni mi-au demonstrat cât de nocivă este această speranță, cum, dacă ești prins doar de ea, căderea în abisul disperării este inevitabilă. Dacă la început mă așteptam la aceeași viață, după primele trei luni în care totul o lua prea mult înainte, dar în partea opusă vieții de dinainte, m-a lovit o perioadă de disperare, o perioadă cu ale cărei rămășițe încă le confrunt. Cum a putut să se întâmple așa ceva? De ce acum, de ce acestui deceniu, de ce mie? Îmi puneam niște întrebări fără sens, fără răspuns și fără să înțeleg că nimic nu mai putea fi cum era. Și mi-era dor de viața de dinainte, cum probabil mereu o să îmi fie. Mi-era dor să ies afară fără să mă îngrijorez că dacă răcesc, voi crede ca asta a fost, c'est la fin. Mi-era dor să intru într-un magazin și să nu fiu nevoită să ies pentru că mi-am uitat masca acasă. Mi-era dor să râd cu colegii în clasă și să le pot vedea zâmbetul, un zâmbet care, am învățat în lunile acestea, că nu mereu se întâlnește cu privirea. Încă mai am zile așa, în care mă înec în momentele când uit că această pandemie nu va dispărea cu speranță sau cu disperare, ci va rămâne mereu printre noi, fie în mentalitate, fie prezentă fizic, după umărul nostru, așteptând să ia din nou controlul.

Acum privesc prin colivia deschisă în care sunt captivă, privesc spre strada goală și care dispare odată cu oamenii de pe ea și îmi amintesc de cuvintele unui prieten. Am rămas cu două posibilități care arată mentalitatea oamenilor în orice situație dificilă în care nu știm cum să reacționăm, în care nimeni nu deține controlul -sperăm să fie bine și sperăm să nu fie rău. Pentru că atunci când omul nu se descurcă, acesta poate doar să spere că se va schimba totul în jurul lui singur, fără nicio schimbare care să plece de la propria persoană. Așa că mă întreb, după pandemia asta pentru ce vom spera?

CE NE DIFERENȚIAZĂ DE CEILALȚI? DESPRE ADOLESCENȚĂ, CU DRAGOSTE

MARIA-CĂTĂLINA MOCĂNESCU, CLASA A IX-A A

De-ar fi să definim cuvântul "persoană", am spune că aceasta este un individ al speciei umane sau altfel spus, o cifră în nenumărate statistici, una dintre cele șapte miliarde de ființe asemenea acesteia. Deși, în aparență, atât de asemănători, oamenii sunt cu totul și cu totul diferiți, cu percepții, atitudini și meniri diverse, lumi mărunte, paralele și fascinante, într-un mod cât mai plăcut.

La începutul existenței sale, omul era numit *homo sapiens*, o ființă modestă, dar înzestrată cu rațiune, ce continuă, până în prezent, să pledeze pentru evoluție, cunoaștere, succes. Caracterizați prin calități și defecte, oamenii au contribuit, în cea mai mare parte, la dezvoltarea planetei, a societății, învățând din greșeli și străduindu-se să nu cadă în eșec. Venind vorba de greșeli, acestea au fost, de multe ori, generatoare de progres, dând naștere unor invenții curajoase, precum stimulatorul cardiac, un dispozitiv ce poate fi implantat în corp pentru a trata diferite tipuri de anomalii ale ritmului cardiac.

Eșecurile umane pot avea un rol formativ, dar și cognitiv, din care se pot naște clipe fericite și momente unice, fără de care viața ar fi lipsită de farmec. Viața are toate vârstele sale frumoase, fermecătoare și fiecare dintre acestea trebuie gustată din plin.

Cea mai scilpitoare, complicată și bizară perioadă a vieții este adolescența. Traversând această etapă a evoluției, am înțeles câteva lucruri. Așa cum spun multe definiții, vârsta adolescenței atrage după sine sentimente și trăiri noi, neînțelese. Este vârsta renașterii, în care viața ia o întorsătură radicală, în care copilul de altădată încearcă să o ia pe drumul său, de unul singur. Adolescenții trăiesc între trei lumi diferite: trecut, prezent și viitor, ei fiind nevoiți să gândească și să acționeze ca niște viitori adulți raționali, în ciuda faptului că sunt tratați drept copii. Ei trăiesc, pendulând între suferință, nostalgie, revoltă, durere spirituală și pace, euforie, libertate. În această perioadă experimentează stoicismul, ca niște buni filozofi ce pot fi. Astfel, dilema lor principală este legată de dorința de a-și descoperi identitatea, încercând să se cunoască, căutându-și modele care să le ofere inspirație.

Această cărare către sufletul unui adolescent este lungă, însă fascinantă, iar odată străbătută, un tânăr începe să se maturizeze, devenind astfel adult. Toți percepem această vârstă diferit, dar, pentru toți, este vârsta în care vrem să ieșim în evidență, să fim unici, independenți, să nu ne asemănăm cu ceilalți.

Oamenii sunt, de departe, ființe extrem de complexe, fiecare fiind un cosmos, o lume cu legile ei speciale. "Măsura, tuturor lucrurilor", "trestia gânditoare", "acest necunoscut" omul este ființa înzestrată cu rațiune și sentimente care învață lecții în fiecare zi. Adolescentul traversează marile vieții, navighează prin

ape tulburi sau limpezi, privește către soare cutezător și poate spune, asemenea lui Nichita Stănescu:

"Eu voi încăleca
pe-un armăsar alb
și-mi voi agăța ploile,
cercel sunător la ureche,
să mă auzi când trec."

DESEN REALIZAT DE STROE ILINCA, CLASA A V-A

THE ROOT OF INEQUALITY

DORIANA GHEORGHE, CLASA A XI-A F

I strongly believe that modern globalisation is the root of inequality, one of the biggest issues our world is facing at the moment. Even though the unequal progress in the world can be finally seen and fought against, governments and people still choose to do nothing about it, which will only worsen the situation in the near future.

We live in an era in which everything that we do depends on money, an era with people hungering for money and power, an era in which we would rather buy more things, as a consequence of consumerism taking over our lives, instead of donating it to the people in need. Despite the fact that we always say that with hard work and ambition we can achieve anything, the truth is not even close to that idea. The reality is that the only things we have no control over but still depend on are where and when we are born. It is completely unfair that some people are born into wealthy families and can enjoy a happy, healthy life while others struggle with hunger and poverty all their life, without even having the chance to change their situation. The inequality between countries is so strong that if you compare an African underdeveloped country to any Western European country in terms of education, health, income, the discrepancy will be shocking. For example, the average GDP per capita for a Western European country is \$54,000, which is four times the global average. The challenges to development in Africa are greater than in any other continent, the issues in health, education and nutrition being the most extreme. In spite of the fact that Africa has nearly 13% of the population, it has only 3% of the world GDP. This makes Africa the poorest continent, with its population growing seven times as fast as in Western Europe and because of this rapid growth, most of the population cannot work while half of its inhabitants are illiterate. This means that if we don't do anything about inequality, Africa will never be able to catch up with the other countries, such as Asian countries have achieved in the past few years.

Moreover, another part of inequality is discrimination which is still happening all around the world. Even though the idea of getting rid of all the discrimination in the world is certainly utopian, the fact that discrimination is at the base of thousands of deaths every year cannot be disregarded. For instance, criminalisation for homosexuality is still happening in 72 countries in 12 of them, the person accused being sentenced to death. Furthermore, being a woman in some countries still means that you have no right to education, to vote, to have a choice when it comes to marriage or abortion. According to UNESCO, of the 110 million kids out of school, 60% are girls. For example, in India, a country that has the fifth largest economy in the world, women are still required to work to help their families and they are only expected to marry, not to get any education. These types of discrimination are still present and they are the reasons why we should aim for equality in all criteria.

I will always stand by the idea that it is not acceptable to live in a world where the randomness of the place we were born decides our chances of surviving, getting the proper education or salary or that having a different sexuality, belief or just by being born as a woman can determine whether or not you will survive in this society. Even though I am fully aware of the fact that Romania is making slow progress, it is still much better than the situation in poorer countries, I think that we should not neglect this issue and try to be more compassionate to people that are different than us and give equal chances to everybody. We have to remember that even though inequality and hierarchical behaviour are naturally occurring realities, that does not mean that they are right, and if we do nothing to counteract their continual progress, soon we will soon find ourselves unable to do anything about it at all.

HEKATAION

ADRIAN FLORIN DUȚĂ, CLASA A XII-A F

Mă adresez acum ție, cititorule, prezent, trecut sau viitor. Fie că ne-am cunoscut sau nu, asta nu-ți vei putea aduce aminte, fie că m-ai știut drept Calamir, fie că mă vei fi cunoscut sub un alt nume. Căci am în minte o vagă imagine cu tine, alături de alte imagini pe care știu că nu le-am trăit vreodată în această viață. Pot vedea prin praf imaginea unui gard de lemn, cu boltă, și o casă veche din altă lume ce-mi pare familiară. Pot vedea și alte clădiri mărețe, într-un loc pe care l-am vizitat, dar în timpuri pe care nu am avut șansa de a le trăi.

Dar mai presus de toate pot vedea acum un întuneric complet, dureros, înăbușitor și sufocant. Și în mijlocul acelui întuneric un punct distinct, trei femei ce împart același corp ce se pierde în imaterial, cu trei perechi de umeri cu bănuți aurii și veșminte albe vapoase și o greutate titanică ce îi apasă, cu trei perechi de mâini ce se unduiesc în vid, într-un dans străvechi și sumbru, trecând din deget în deget pumnale și chei, șerpi și rodii, și cele trei busturi se împletesc haotic, se îmbină, se separă și se micșorează într-un punct incandescent: o torță. În tot timpul ăsta tăcere, urmată de o clipă de nemișcare, iar apoi flacăra torței erupe violent, iar cele trei femei se despart pentru totdeauna în trei direcții diferite, lăsând în urma lor stele și viață. Asta e o imagine la care sigur nimeni nu a fost martor. Căci fără aceste trei femei, nimeni nu ar fi străbătut acum potecile pădurii, nimeni nu ar fi cules pietrele de pe fundul râului, nu ar fi strâns busuioc și dafin, nu ar fi cântat noaptea pe luncă, vestind destinul lui Macbeth, și nu ar fi încercat seară de seară să recreeze în ritualuri dansul primordial. N-ar fi adus nimeni rugăminți și nu s-ar fi aprins lumânări. Și în inima pădurii, unde ne-au prins în sfârșit, nu s-ar aduna lume.

Dar pe tine, cititorule, nu știu unde te-am văzut sau când și regret amar. Căci sentința tocmai mi-a fost anunțată. Zadarnic încerc acum să mă ridic și să fug, căci picioarele nu vor să mă asculte, pietrele din buzunare în loc să-mi poarte noroc, mă trag în jos. Și de pretutindeni mâini străine mă țintuiesc și mă leagă, tâmplele îmi zvâcnesc, părul mi se lipește de frunte. Simt cum sunt târât și legat de stâlp, forțat să stau în picioare, cu spatele-mi lipit de rug. Deschid cu greu ochii, cu stângul văd în ceață, căci părul de pe frunte și sprânceana îmi sunt năclăite de sângele ce mi se scurge din tâmplă în ochi și în jos pe obraz. Toată lumea strigă acum "Calamir cel Orb", așa cum mulți, mulți ani înainte îmi strigau "Sebastian! Sebastian!". Încă o viață ce mi se sfârșește la stâlp, întâi prin săgeți, acum prin foc. Îi văd cum se apropie cu torțele aprinse și cum mi le depun la picioarele rugului, printre crenguțe și frunze uscate.

Îmi închid ochii înspăimântat, iar căldura sfâșietoare dispare într-un final, într-un moment de liniște. Deschid ochii și mă văd pe o alee; totul în jurul meu este negru, poteca este luminată de ceva ce se află la mare depărtare în fața mea. Cerul pare să fie peste tot în jurul meu, negru ca smoala și bătut de vânturi. Înaintează și aud vag țipete, dându-mi seama că sunt țipetele lui Calamir cel

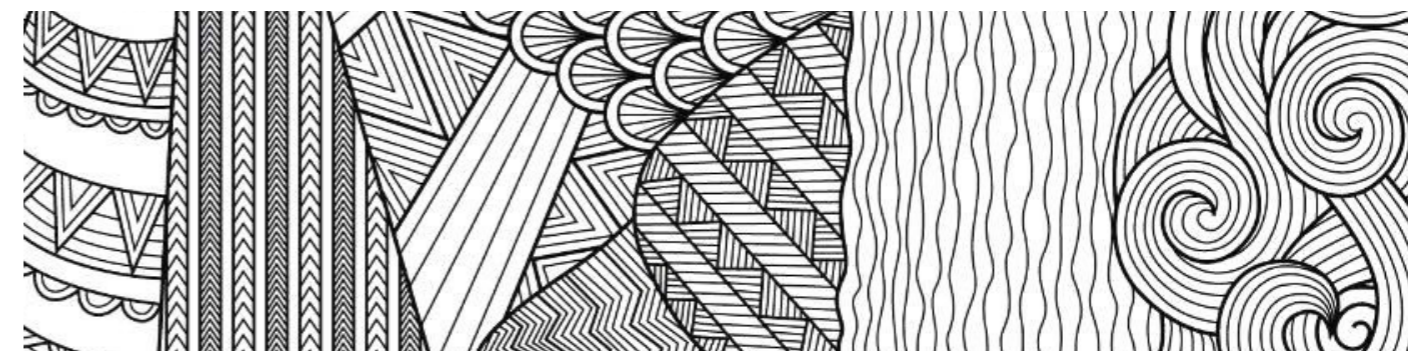
Mistuit de Flăcări.

Ajung la sursa mea de lumină. O statuie înaltă, mai înaltă aproape decât îmi poate cuprinde privirea, o coloană de marmură înconjurată de trei siluete identice: trei femei în veșminte albe. Una dintre ele ține în mână o torță și un pumnal din bronz, alta ține o torță și o cheie veche de aur; ultima ține în mână o torță, iar pe cealaltă mână i se încolăcește un șarpe. Aceasta din urmă este cea care se află în fața mea. Celelalte sunt îndreptate în direcții opuse, căci statuia păzea o răscruce de drumuri. Zeiță a răscrucilor și pentru scurt timp mamă a noastră, a nălucilor. Și la baza măreței statui te văd pe tine, cititorule, exact așa cum mi te aminteam! Așezat pe un soclu, porți doar un veșmânt negru care nu-ți acoperă tot corpul; picior peste picior, mâna stângă îți atârână pe genunchi, până dreapta ți se odihnește sub bărbie. Lumina statuii te lovește din spate, picioarele îți sunt scăldate în întuneric, umerii îți lucesc. Nu mă privești, ochii îți sunt îndreptați spre pământ; părul îți este negru, dat pe spate, iar chipul îți este întunecat de sprâncenele negre și ascuțite ce se încruntă: "Steaua Dimineții".

Când ajung în dreptul tău, strigătele se opresc. Hecate mă privește cu unul dintre cele trei chipuri. Un alt chip privește în jos, pe fața de marmură se citește regretul, chiar dacă ochii sunt goi. Chipul din stânga mea privește în sus, așteptând parcă să audă o voce care să o ghideze. Dar vocea nu vine însă de nicăieri. În aer însă se simți o schimbare, căci era acum plin de mirosul foilor de dafin. Un corb apărui de nicăieri și se așază în palma femeii din stânga. În același timp, o bufniță ocupa o poziție asemănătoare în palma femeii din dreapta. Vântul îmi bate în spate, semn că nu mai pot rămâne în loc și e timpul să aleg. Mă duc deci pe drumul din stânga, îndemnat de mirosul dafinului. Figura mea întunecată se ridică și oftează, semn că nu mă mai pot întoarce.

- Pe aceeași cărare au apucat-o și Hyacinthus și Cyparissus, îmi spune. Corbul își ia zborul și îmi lasă pe cap laurii, iar eu îmi continui pasul pe potecă ce se cufundă tot mai tare în întuneric.

În pădurea aceea veche, Calamir "cel Orb" își strigă ultimul țipăt, alături de alte ruguri ce înălțau la cer voci și șuvoaie de fum negru. În timp ce fac ultimii pași pe cărare, în întuneric complet, lăsând statuia în spate, uit tot: Calamir nu mai există. Un moment de liniște. Deschid apoi ochii într-o nouă lumină, și pentru a nu știu câta oară, trag în piept prima mea gură de aer, sub semnul unui alt zeu.

A SOSIT VREMEA PENTRU VREMURI NOI ESEU CU MIROS DE DEZINFECTANT

ANDREI GABRIEL DINCĂ, CLASA A IX-A E

După atâtea luni de haos, pot sesiza o oarecare stabilitate. Nu o spun doar eu, o poate spune orice elev de clasa a IX-a! După atâtea luni în care habar nu aveam ce urmează, în care nici măcar nu știam dacă și când o să dăm Evaluarea Națională, dacă vom merge la școală până în august, sau dacă vom mai ieși vreodată din casă, pot spune că viața a revenit la o formă de cvasinormalitate, însă foarte dezgustătoare pentru absolut oricine.

Viața elevului de clasa a VIII-a, din anul școlar precedent, a fost una **legendară**, iar acest termen nu este vreun motiv de bucurie. Dincolo de presiunea examenului, în conștiința elevului de ciclu gimnazial terminal au fost exercitate niște forțe greu de exprimat în cuvinte. Tu, care știi că în câteva luni vei vedea rezultatul unei munci acerbe, unor eforturi deosebite, ale unei austerități pe plan social, punând școala mai presus de orice altă activitate, să vezi cum universul se prăbușește în câteva zile, fără să știi cu ce ai greșit sau fără să știi dacă mai ai cum să repari ceva! Aceasta este imaginea dezastruoasă a anului 2020, pe care nici măcar nu mai îndrăznesc să o mai comentez. Cuvintele nu mai contează.

Brusc, te regăsești în criză, într-un univers în care nu știi care sunt limitele... într-un coșmar, până la urma urmei! Nu știi ce să faci, nu știi de unde să începi, nu există ceva să te motiveze, nu ai un beculeț la capătul tunelului. Ești în cădere liberă! Nimeni nu poate să te mai ajute acum, nimeni nu se pricepe să facă nimic, iar tu, pur și simplu, cazi și simți cu tristețe că tot ce ai clădit până acum s-a făcut bucățele. Te afli într-un impas, ești exact cum n-ai fost niciodată, te uiți în toate direcțiile, însă picajul este inevitabil, te topești și te scurși. Parcă ai fost blestemat să te prăbușești, fără a avea drept de apel. Situația este foarte gravă!

Prăbușirea este inevitabilă! Începi să te gândești la diferite scheme de salvare, începi să strigi ajutor, începi să cauți soluții, dar la finalul zilei închizi ochii cu aceeași speranță, iar de dimineață de trezești cu aceeași amărăciune, cum că nimic nu s-a întâmplat. Și oricât te-ai zbate, oricât ai încerca să dai din mâini, să înoți în acest vid, să te opui, nu ai ce să faci. Viteza de cădere este amplificată de la sine, de parcă o putere supranaturală ar susține-o pentru a-ți face în ciudă. Plutești, plutești, plutești, în același peisaj trist, monoton, dezolant. Vezi că viața ta s-a distrus pe o perioadă nedeterminată, însă cel mai rău lucru este că nu știi ce a cauzat acest lucru, nu știi absolut nimic!

La un moment dat, Soarele pare că răsare și pe strada ta! Parcă vezi că sunt niște raze care undeva arată că ceva se întâmplă. O fi de bine, o fi de rău? Nimeni nu poate să îți spună asta. Ești doar tu cu tine însuși. Dar căderea nu s-a oprit.

Ești în aceeași cădere fără parașută. Însă, deodată, brusc, observi că această cădere se aplatizează, se oprește, iar fără să vrei, ajungi să crezi că ai reușit! Dar războiul nu s-a terminat, ci ai câștigat poate doar o bătălie.

Și totuși te trezești în luna mai, iar războiul aduce o problemă mai veche, pe care parcă ai uitat-o: examenul! Condițiile sunt aproape clare, o să fie ceva acolo organizat, o să îți revezi școala pe care ai abandonat-o în urmă cu câteva luni, fiind fericit că pleci într-o vacanță de o săptămână, dar fără să știi că nu te vei mai întoarce vreodată acolo. Timpul se scurge, examenul vine, criza nu s-a terminat, se prevăd în continuare multe bătălii la orizont. Dacă furtuna s-a mai domolit, asta nu înseamnă că în depărtare nu se mai aud tunete și nu se mai întrevăd fulgere. Asta nu înseamnă că pe străzi nu mai e nici picătură de apă, asta nu înseamnă că pe trotuare nu vezi tot felul de crengi nenorocite de vânt.

Examenul se apropie: mai sunt trei săptămâni, două..., una... și iată că ai revenit la școala ta. Școala care te-a găzduit atâția ani, dar pe care tu ai abandonat-o. Nici măcar nu ai timp să te mai gândești la momentele alea frumoase petrecute cu ai tăi colegi. Tu trebuie să porți acea mască pe față, de parcă am fi la Veneția și am juca într-o piesă de teatru și trebuie să mimezi fericirea. Urmezi săgețile făcute cu var pe asfalt și ajungi în sală, unde e un frig de mori, în care pur și simplu trebuie să stai acolo să faci ce-oi face, să nu dezamăgești pe nimeni și în primul rând, pe tine, fiindcă știi cel mai bine cât ai suferit, cât de mult ai pierdut. Scribe, scribe, scribe. Grăbește-te! După ce ai terminat prima probă, ieși în fața școlii unde ești bombardat de întrebări, încât nici măcar nu mai știi pe ce lume mai ești, dacă mai trăiești sau dacă nu, dacă ai făcut ceva sau dacă nu. Plutești cu picioarele pe pământ. Iar apoi, alte 24 de ore de chin. Nici nu ai ieșit bine din euforia întrebărilor, căci intri în alta. Pune masca, zâmbește, urmează săgețile, scribe, predă lucrarea, ieși, gândește-te ce ai făcut. Apoi... gata!

Te trezești și vezi trei luni. Te uiți la cer de parcă ai încerca să înțelegi ceva. Nu trebuie să înțelegi nimic. Trecutul e trecut! Lași totul ce a fost în urmă și speră că tot ce s-a întâmplat a fost un coșmar. Închizi ochii, sperând că mâine dimineață te vei trezi înainte de nebunie, atunci când încă lumea mai era lume. Și te trezești dimineața cu aceeași tristețe, cu același sentiment al neîmplinirii, al eșecului. O iei de la capăt cu aceeași speranță, cu aceleași gânduri. Iar zilele zboară din calendar și ajungi în ziua aia grea. Aia grea de tot! Ajungi în ziua în care vezi ce porcării ai făcut, stând cu laptopul în brațe și așteptând. Deja îți faci calcule, îți aduci aminte de păcatele făcute pe bucățile de hârtie, te gândești la planuri de viitor, ai fluturi în stomac de parcă ai fi îndrăgostit. Dar cu aceeași față palidă. Te pierzi în gânduri, iar concluzia este una singură: nu are niciun sens să te mai gândești la ceea ce ai făcut, ci la ceea ce vei face.

Se împlinesc două ceasuri trecute fix de ora prânzului. Apeși click, introduci codul și enter. Vezi inevitabilul – universul îți confirmă un gând la care nici măcar nu te mai gândeai, un rezultat precum al Nadiei Comănești, și îți tipă cât te țin plămânilor. Pe urmă stai să te gândești ce ai făcut, cum s-a întâmplat treaba asta,

dar îți revii repede și îți aduci aminte că doar ai câștigat o nouă bătălie, dar încă nu și războiul.

Euforia se risipește în orizontul unor vremuri tulburi. În continuare mai sunt pași de făcut, de a-ți îndeplini visul. Vii la școală, te întâlnești pentru ultima dată cu dirigintele tău, completezi foaia aia, pui opțiunile tale și ieși cu o cumplită frică, pentru că orice greșală de-a ta te-ar distruge. Dar totuși, observi că ai făcut ceva corect, că ți-ai atins visul ăla pe care îl aspirai într-o altă viață, calmă, liniștită – văzută acum, dar pe care atunci o vedeam foarte împovărată. Viața mi-a dat o lovitură de grație, care nu aș fi crezut că s-ar putea întâmpla vreodată. Însă niciodată să nu spui niciodată...

Vacanța de vară se termină și lași în urmă încă o picătură de tristețe, iar pentru prima dată în viață, chiar vrei să înceapă școala, să vezi cum e la liceu, pentru că te-ai săturat să stai în casa ta, în monotonia aia, încleștat într-un glob de sticlă, fără a avea vreo perspectivă.

Dimineața zilei de 14 septembrie începe cu un aer neutru, fără mirosul acela de cărți, ci cu miros de dezinfectant. Îți dai seama că n-ai reușit nici de data asta, iar începutul de liceu nu a putut fi nici măcar el salvat, căci da, nu se poate, asta e situația etc. Aceeași plăcă pe care o auzi de câteva luni, în continuu. Clasa a IX-a te trimite într-un nou front de luptă, cu alte reguli, cu alte persoane în echipa ta, cu o altă perspectivă, cu ceva aparte. Și începi să te acomodezi, să faci cunoștință cu noii tăi colegi, cu noii tăi profesori și să încerci să faci ce poți. Anul ăsta școlar nu este despre ceea ce vom face, ci despre cum vom putea să pierdem cât mai puțin. Nimic nu merge cum trebuie și nu putem să ne mai păcălim, căci rezultate nu se pot apărea peste noapte, iar efortul este în continuare mult prea susținut și nimeni nu zărește încă luminița de la capătul tunelului.

Viața mi-a dat o lovitură extraordinară, dar care m-a aruncat într-o criză fără precedent, nerezolvată până în prezent. Perspectivele au rămas aceleași, modul de gândire nu s-a prea schimbat, iar, ca orice alt om al anului 2020, sper că minunea se va produce. Căci despre miracole vorbim, atunci când omul este incapabil, se gândește la o forță supremă, divină să îi arunce colacul de salvare. Și poate totuși, salvarea va veni atunci când te aștepti mai puțin...

P.S. Vreau să îi felicit pe toți absolvenții claselor a VIII-a și a XII-a, promoția 2020, pentru eforturile pe care le-au depus și să le urez succes în noua viață pe care au început-o!

DESPRE PROFESORI ȘI ELEVI, DE LA ÎNĂLȚIMEA UNUI ELEV

ALINA VASILIEF, CLASA A X-A B

Relația dintre profesor și elev trebuie să fie una de colaborare, bazată pe sinceritate și respect. O relație pozitivă este foarte importantă și poate fi obținută numai prin buna comunicare dintre cei doi. O înțelegere precară între cele două părți nu este întocmai un lucru ideal și se încearcă evitarea acestuia, dar pe lângă interesul față de o anumită materie sau implicarea atât a elevului, cât și a profesorului, ar trebui să se țină seama și de personalitățile acestora.

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, imaginea noastră despre profesorul ideal se schimbă treptat. În principiu, un profesor care nu ne dă foarte multe teme, care se face înțeles fără să fie nevoie să scriem prea mult la oră și care este de treabă ar fi de apreciat, dar oare este și persoana de care avem nevoie? Acest lucru depinde de aspirațiile fiecăruia. Cred că temele sunt bune atât timp cât nu ajung să fie istovitoare, notițele sunt necesare atât pentru rezolvarea temelor, cât și pentru viitoarele lucrări, iar puțin umor la oră nu a făcut rău nimănui. Principalele calități ale profesorului sunt modul în care sintetizează și transmite informația și modul în care își organizează lecția, astfel încât aceasta să nu devină plictisitoare și obositoare. Astfel, desfășurarea orei sub forma unei discuții sau dezbateri trezește interesul elevilor.

Cineva de la care să înțelegem ceea ce avem de făcut, care să ne ajute atunci când solicităm ajutorul, care să știe când să ne certe și care să ne ofere sprijin emoțional atunci când avem nevoie de el, oricât de mic ar fi acela, (și un gest ne poate arăta că îi pasă și că putem avea încredere în persoana respectivă), acesta ar putea fi portretul profesorului apreciat de toate categoriile de vârstă.

Așa cum elevii au anumite așteptări de la profesori, și profesorii au o anumită tipologie a elevului ideal. Desigur aceasta nu ne-ar putea fi confirmată decât de ei, dar dacă ne gândim puțin am putea găsi o variantă destul de apropiată de cerințele acestora: o persoană care își face temele oră de oră, care este mereu pregătită pentru oră, care este nu se sfiește să pună întrebări în timpul orei, care manifestă un interes pentru ora respectivă.

Cooperarea dintre profesor și elev se realizează în baza unei relații de încredere reciprocă. Când această relație are de suferit, acest lucru se reflectă în performanța elevului la școală.

INCIPIT VITA NOVA

Gânduri la început de drum

Daria-Ștefania Tițu, clasa a IX-a A

Se spune că anii de liceu sunt cea mai frumoasă parte din drumul prin viață al unui om. De fapt, anii adolescenței sunt perioada în care ne trăim cel mai mult viața. În adolescență trăim totul la intensitate maximă. Este bariera dintre copilărie și maturitate, atunci când încă iubim ca un copil, gândim ca un adult și totuși suntem confuzi și nu știm ce să facem în continuare.

Fiind vârsta integrării sociale și vârsta în care orice om își formează personalitatea și caracterul, am ales ca tot ce voi face în acești ani să mă reprezinte, să fiu eu, indiferent de situație. Viața e prea scurtă pentru a încerca să arăt lumii că sunt o persoană diferită, o persoană complet diferită de cine sunt cu adevărat.

Sunt conștientă că vor fi multe obstacole și va fi nevoie de multă muncă pentru a putea realiza ce îmi doresc și a ajunge acolo unde vreau. Cu toate acestea, refuz să îmi petrec toată perioada liceului învățând și gândindu-mă doar la ce test voi mai da sau la ce trebuie să mai iau note. Vreau ca în acești ani să mă descopăr pe mine și să îmi creez cât mai multe amintiri posibile. Până unde vreau să ajung este un drum lung, cu multe obstacole, dar prin multă muncă și perseverență, pas cu pas, voi ajunge acolo. Fie vezi viața lipsită de oportunități, fie vezi oportunitățile în fiecare moment. Văd viața ca pe o școală, unde ești într-o continuă căutare de informații, înveți zilnic și greșești. Important este să nu îți repeți greșelile. Este frumos să înveți lecții de viață în școală, dar este rușinos să înveți lecții de școală în viață. Asta înseamnă că nu ai învățat ce trebuia la momentul potrivit.

Cu toate acestea, sunt convinsă că drumul meu duce acolo unde îmi doresc: un viitor foarte bun în care o să-mi amintesc cu drag anii de liceu și de experiențele prin care am trecut.

Un alt început...

Larisa-Daniela Gavrilă, clasa a IX-a E

Sunt un copil obișnuit de 15 ani, o fată simplă, căreia i se deschid în față noi orizonturi. Ziua de 14 septembrie 2020 a fost ziua în care m-am trezit într-o altă sală de clasă, plină de emoții, într-o lume nouă, printre oameni noi, profesori noi, materii noi... În dimineața aceea am conștientizat că viața mea a mai urcat încă o treaptă. Știam că liceul este o altă etapă existențială care va contribui la împlinirea visului meu și că anul acesta totul este schimbat.

Ajunsă în fața liceului, emoțiile deveneau tot mai puternice... Am pășit cu greu în curtea liceului. Sclipirea copiilor mici dispăruse... am înțeles atunci că viitorul nu depinde decât de noi. Înaintând pe coridoarele școlii, mii de gânduri mă frământau. Simțeam o frică ce pune stăpânire asupra mea, însă teama aceasta nu era justificată. Totuși mă cuprindea și bucuria unei noi etape. Fericierea nu era umbrită decât de regulile impuse împotriva noul virus amenințător. Acesta nu ne permite să ne vedem chipurile senine, nu ne putem zări zâmbetul. Este ceva neobișnuit. Am fost împărțiți în două grupe, lucru care ne-a separat cumva noul colectiv. Am făcut cunoștință de la distanță, am râs, și uite așa parcă pereții strâmți ai sălii de clasă aveau să se îndepărteze și să ne arunce teama în plasa trecutului.

VIAȚA ȘCOLII

“PRIMUL AJUTOR” LA CNMV

PROF. POPA MĂDĂLINA

Animați de inițiativa Crucii Roșii Române am propus elevilor CNMV cursul opțional „Primul ajutor”. Acesta are ca scop formarea deprinderilor în vederea efectuării manevrelor corecte de acordare a primului ajutor, în diferite situații, cu care ne putem confrunța în școală sau în afara ei. De asemenea, cursul s-a “născut” și ca o necesitate de cogniție a normelor igienice ce trebuie aplicate, în vederea menținerii sănătății fizice și morale, precum și prelungirii perioadei active de viață a omului, dar și din dorința și importanța însușirii unor manevre de acordare a primului ajutor în cazul unor accidente.

Cursul a fost susținut anual, la solicitarea elevilor, ca o satisfacere a nevoilor lor de cunoaștere a unor probleme specifice vârstei, pentru perceperea reală a anumitor cazuri de viață și a soluționării lor în mod adecvat.

În vederea parcurgerii temelor din programă, deținem baza didactico – materială necesară: truse de prim ajutor, saltele, manechin bebeluș, iar prin colaborarea cu Filiala de Crucea Roșie, am primit pentru folosință: mulaj pentru resuscitare cardio-pulmonară, manuale de prim ajutor, defibrilator extern automat.

De-a lungul unui an școlar, elevii vor învăța cum să realizeze: resuscitarea cardio-pulmonară, manevra Heimlich, bandaje, ridicarea Rautek, tehnica PAS, etc. Cursul pregătește elevii să acționeze corect și cu calm, în situații limită.

CREAȚII LITERARE

Călimara spartă

Doriana Gheorghe, clasa a XI-a F

mă înece în cuvintele de pe foaia arsă
ale cărei rămășițe s-au împrăștiat în groapa abisală
mă înece cu cioburile călimarei sparte
și încerc să mai prind câteva cuvinte pierdute
printre degete.

călimara spartă e pe mine și mă pătează
așa cum obișnuiam și eu să pătez cu ea
pagini pereți frunze poze suflete.
încerc să o adun și să mă adun pe mine
dar cerneala s-a impregnat irevocabil
până în sufletul meu.

unde este corectorul?

Cum întorc acele ceasului care,
pâlpâind în contratimp,
mă izgonește din camera care arde
și nu mă lasă să-mi șterg sufletul pătat
de călimara spartă.

VIAȚA ȘCOLII

PROGRAMUL INTERNAȚIONAL "ECO ȘCOALA"

PROF. COTEȘ MANUELA NICOLETA

PROF. TENDER CRISTIANA,

COORDONATORI PROGRAM ECO ȘCOALA

Programul internațional "Eco școala", implementat în anul școlar 2019-2020, a reprezentat o deosebită oportunitate pentru elevi, cadre didactice și părinți, calitatea stilului de viață fiind influențată și de educația ecologică. Abordarea elementelor esențiale ale acestui program, a vizat dezvoltarea abilităților care să completeze și să consolideze educația primită de elevi în școală. Obiectivele programului s-au regăsit în obiectivele planului de acțiune, dar adaptate la realitățile școlii și ale comunității locale.

Activitățile desfășurate de elevi împreună cu cadrele didactice, părinți și alți colaboratori au contribuit la formarea unei atitudini de respect față de mediul înconjurător, conștientizarea importanței calității mediului pentru o viață sănătoasă, observarea interdependenței om-mediului, formarea unei conduite eco-civice responsabile și durabile dar și creșterea sensibilizării elevilor din celelalte școli și licee ale municipiului și a comunității, în privința impactului activității antropice asupra mediului.

Rezultatele programului

- Conștientizarea prin intermediul programului a vulnerabilității mediului înconjurător, argumentată prin schimbările climatice, mediatizate și la nivel planetar
- Valorizarea educației ecologice din școală prin intermediul activităților educative școlare și extrașcolare
- Sensibilizarea locuitorilor din municipiul Slobozia privind modificarea calității factorilor de mediu în funcție de acțiunile antropice, prin promovarea proiectului ECO-ȘCOALA și a rezultatelor obținute

Încurajați de condițiile de mediu prietnice, elevii clasei a V-a au reamenajat curtea școlii cu flori de toamnă.

Prima etapă a proiectului de ecologizare a stârnit interesul lor și i-a încurajat să persevereze în acțiunile lor de protejare a mediului. Sub îndrumarea profesorilor, aceștia au învățat cât de important este voluntariatul și spiritul de echipă și și-au propus o nouă acțiune de acest gen în Săptămâna Altfel.

(IN)ADAPTABILITATEA PROFESORULUI

CĂLIN IOSIF, CLASA A XII-A F

Aș vrea să încep acest articol ușor tăios prin menționarea că nu mă refer la **profesorul x** sau **profesorul y**, ci am folosit termenul de profesor doar ca reprezentant a ceea ce se întâmplă în acest moment la școală și, dacă suntem onești până la capăt, nu reprezintă o noutate.

Această "erupție" a mea a fost declanșată de o discuție auzită între mama mea și fratele meu, acesta din urmă spunându-i că a primit o temă de pe azi pe mâine, la care are nevoie de câteva materiale dificil de găsit și costisitoare și, dacă nu va prezenta zisa temă, va fi pedepsit de profesor, așa cum am fost obișnuiți, pe măsură. Îmi iau libertatea să exagerez, doar puțin, și să spun că asta a fost picătura care a umplut paharul, pahar ce se tot umple de 12 ani de când sunt elev, și regret că abia acum scriu aceste lucruri.

Cred că cea mai bună explicație pe care o pot da pentru supărările mele este că pe timpul școlii am învățat predominant cum să mă ascund, cum să mă eschivez, cum să mint și cum să îmi fie frică de profesor. Tot ce spun aici este tragic și mi-aș dori să nu fie nevoie să spun toate acestea, însă mă simt obligat moral să exprim ceea ce gândesc, cu toate că sunt deranjante pentru anumite persoane, dar nu mi se pare normal să merg la școală cu frică constantă, să mă gândesc cum să mă eschivez și să ajung să urăsc, un cuvânt foarte greu, o instituție ce ar trebui să mă educe și să mă formeze. Partea și mai, frustrantă, să zicem, este că noi, ca elevi, suntem făcuți să ne simțim vinovați pentru ce simțim. Am auzit constant "sunteți leneși", "nu o să reușiți nimic", "sunteți proști" etc, de multiple ori sub multiple forme. Asta înseamnă încurajare? Asta înseamnă să dezvolți un elev? Sunt curios dacă profesorul (din nou, prin profesor se face o generalizare) a stat și s-a întrebat: "Poate eu greșesc numindu-i proști pe elevi sau spunându-le că nu sunt buni de nimic și punându-i sub stres constant." Dar este strigător la cer și frustrant că de fiecare dată, sau cel puțin pentru marea majoritate, răspunsul este: "Nu, elevul e de vină și el ar trebui să se schimbe, nu eu". V-ați gândit vreodată că fiecare elev este o persoană cu nevoi, abilități și capacități diferite, ci nu doar un computer căruia trebuie să îi descărcați o sumedenie de informații pe care ulterior trebuie să le redea la perfecție? Dacă răspunsul este da, am două lucruri de spus. În primul rând: De ce nu se face nimic în privința asta? Și în al doilea rând: De ce mințiți?

Ca să evit ipocrizia de care se dă dovadă din partea educației românești, îmi iau libertatea să propun câteva soluții:

1. Încercați să educați profesorul. Am auzit propunerea aceasta, deci nu inovez cu nimic, însă aș vrea să aduc o adăugire la răspunsul primit la această idee, acela fiind că "nu avem cum să schimbăm profesorul". Eu zic că se poate și ar trebui cel puțin încercat să se educe profesorul, deoarece așa cum se așteaptă

ca elevul să învețe perfect la cele 16 materii dintr-un spectru foarte larg și diferit, consider că și profesorul poate depune un minimum de efort și să încerce să se educe în sensul adaptării prielnice în educarea elevului.

2. Revizuirea materiei. Îmi imaginez decizia luată în stabilirea programei și a materiei: "Cred că 16 discipline, fiecare cu o materie stufoasă la care elevul trebuie să învețe aproape perfect sunt absolut necesare în educație". Cum ne așteptăm ca elevul să fie capabil să facă toate acestea? Nu vi se pare absurd? Mie, da, dar mi s-a mai spus până acum că exagerez, deci, voi decideți. Nu susțin eliminarea totală a unor materii, ci doar revizuirea acestora ca, în funcție de profil, anumite materii să fie prioritare, iar, restul reprezentând piatra de temelie a culturii generale.

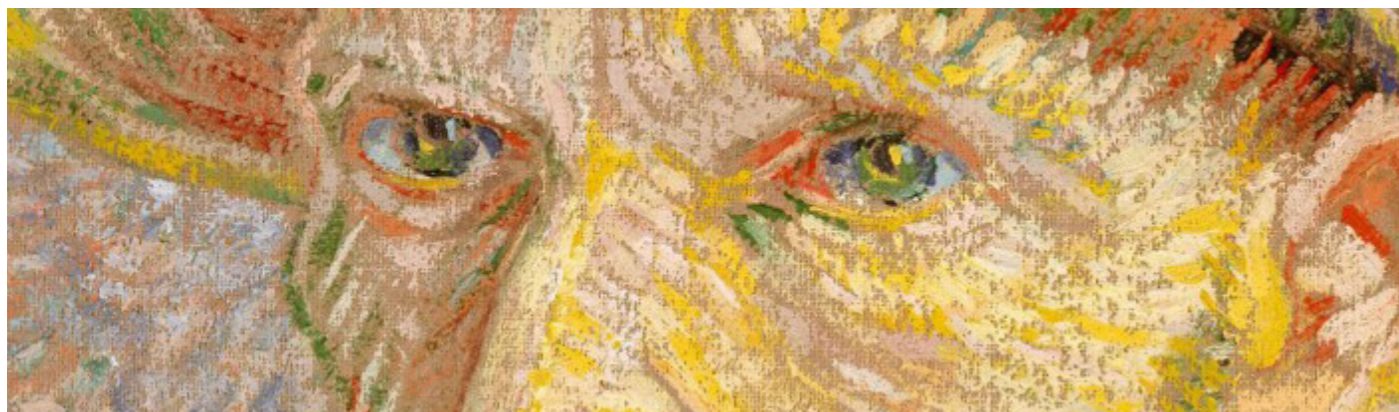
3. Comunicarea cu elevul. Pun această idee în lista mea, chiar dacă aceasta se presupune a fi aplicată, deoarece este o aplicare de fațadă. Nici când nu am fost întrebați ce schimbări s-ar putea face pentru facilitarea procesului de educație, de parcă nu am fi noi cei care beneficiază, sau mai bine zis suferă, de pe urma acestui sistem. De asemenea, este necesară comunicarea activă între elev și profesor, pentru a înțelege nevoile și problemele fiecărei tabere și pentru a se ajunge la un numitor comun.

4. Digitalizare. Nu îmi ajung degetele să număr de câte ori am auzit idea necesității tehnologiei în școli, iar simplul fapt că au fost aduse câteva televizoare în clase care sunt foarte rar folosite, este irelevant în fața experienței avute în școala online și am tot auzit: "Eu nu o să mă chinui să mă învăț cu tehnologia" și "tehnologia vă face să nu mai gândiți și să fiți niște spălați pe creier" din partea profesorilor.

Evident, am întâlnit și excepții de la acești profesori, oameni cu adevărat interesați de bunăstarea și educația făcută cum trebuie, profesori cărora aș vrea să le mulțumesc din suflet pentru că au avut un rol atât de important în dezvoltarea mea și că se pot numi cu adevărat pedagogi.

Sunt convins că acest articol va răni câteva caractere și că e posibil să îmi sap singur groapa, dar sper din tot sufletul că acest articol, în forma lui originală și nealterată va vedea lumina tiparului și nu se va lua o decizie demnă de comunism și mi se vor ascunde ideile și crezurile de dragul unor "caractere importante" ce îmi vor "crea probleme" dacă va fi publicat.

Asta e tot ce am avut de spus, mai pe scurt.

RECENZIE DE CARTE

MIHAI ISTRATE, CLASA A X-A B

Cine e Cristian Presură ? Cristian Presură a obținut doctoratul în fizică în anul 2002, iar în prezent lucrează ca cercetător la "Philips Research" în Eindhoven, Olanda. Fiind inventator, cea mai cunoscută descoperire a sa este ceasul capabil să măsoare pulsul, doar pe baza senzorilor optici. În timpul liber se ocupă cu popularizarea științei, dar este și scriitor. "**Fizica povestită**", cea mai cunoscută carte a sa, lansată în anul 2014, a fost scrisă pe parcursul a zece ani. Spre deosebire de aceasta, "Care e diferența dintre un copil și un laptop?" nu analizează numai fizica, ci o împletește cu filosofia, religia și neuroștiințele.

Coperta, cel mai important element exterior (în funcție de care uneori decidem dacă citim cartea sau nu) are un aspect atractiv, care incită la lectură. Fotografia îl înfățișează pe Cristian Presură în timpul susținerii unei conferințe. Expresia feței îl arată implicat, explicând, anticipându-se stilul cărții, subiectiv, persuasiv, ca o conversație între autor și cititor.

Titlul "**Care e diferența dintre un copil și un laptop?**" a fost, de fapt, o opinie exprimată în cadrul unui interviu care a fost extrasă din context, în scop politic. Interogația insolită a fost postată pe rețelele sociale, dezinformând, fiind văzută de câteva milioane de români. În realitate, autorul explică un concept, cum gândesc persoanele pur materialiste ("pentru un materialist nu există nicio diferență între un copil și un laptop"). Întrebarea invită la o discuție complexă, pe o temă delicată în prezent, dovada fiind miile de reacții negative pe care aceasta le-a stârnit.

Cartea este cea mai recentă lucrare a lui Cristian Presură și a fost lansată pe data de 2 octombrie 2020, are peste 250 de pagini și, deși aspectul său fizic o face să pară mică, textul e destul de complex pentru mine. Volumul este structurat pe cinci capitole, dintre care trei abordează individual fizica, religia și neuroștiințele.

Primul capitol este ca o introducere în problematica lucrării, prezintă geneza cărții, definește anumite concepte ca materialism, dualism, dar și fixează cele două întrebări esențiale la care nimeni nu a reușit să răspundă, cunoscute ca problema grea a realității ("*Cum de poate exista ceva?*") și problema grea a conștiinței ("*Cum putem simți ceva?*").

Capitolul "*Religie*" prezintă primul contact al autorului cu religia avut în copilărie și cum a evoluat această relație pe parcursul vieții lui. Evenimente importante din Biblie sunt reinterpretate, din perspectiva fizicii și a logicii, autorul ajungând la concluzia că unele evenimente din Vechiul Testament au, de multe ori, contraziceri. Chiar există mici probleme de logică, religia nu e orientată în explicarea realității (ca fizica), ci consideră ca lumea e un mod de manifestare a sufletului și, prin urmare, se pune accent mai mult pe relația dintre om și

Dumnezeu, care pune omul în centru, cu problemele și suferințele sale. Cartea analizează, problematizează, compară aspecte diferite, lucruri care îmi plac în mod deosebit. De exemplu, observăm la sfârșitul capitolului analiza anumitor aspecte ale religiei budiste, care, din punctul de vedere al autorului, se apropie cel mai mult de știință.

Următorul capitol prezintă modul în care ar trebui învățată o știință, în special, fizica: prin stimularea curiozității care să-l determine pe elev să studieze fenomenele, trecând de la simplu, spre complex, de la povești, cuvinte, la ecuații, la matematică. Sunt explicate apoi teoriile care încearcă să explice realitatea, în funcție de complexitatea lor, ca foile de ceapă, care sunt așezate concentric. Oare câte astfel de teorii există? Sunt 5, 6, 1000, 1000000, putem oare să le numărăm, am fost făcuți să le înțelegem măcar, există ceva mai complex decât matematica, care poate descrie acele legi? Sunt câteva dintre întrebările care sunt discutate în carte, lăsate fără răspuns, fapt ce arată că noi, ca specie, nu am reușit să înțelegem nici 5% din legile Universului. În aceste condiții, religia alege calea ușoară, trece dincolo de toate aceste probleme teoretice și aduce mai multă încredere, pentru că nu se poate modifica, nu se mai poate descoperi ceva nou în religie.

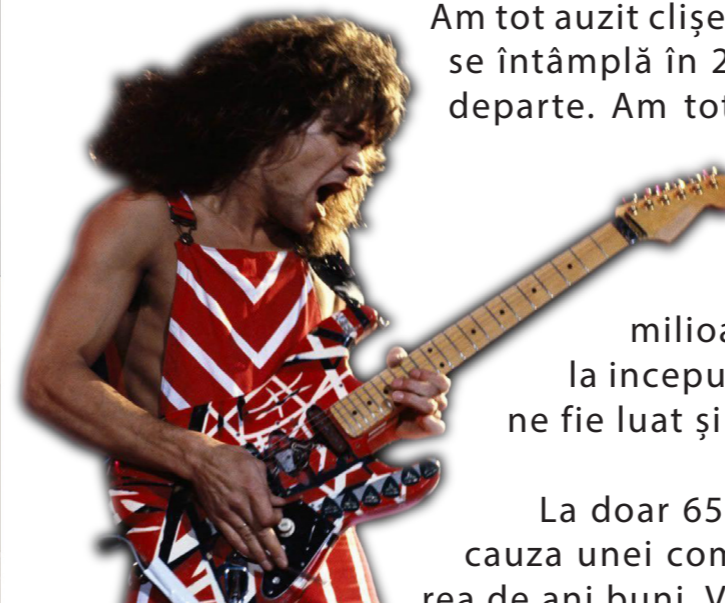
Neuroștiința este pentru mine un domeniu interesant pentru că are în centrul său creierul, cea mai complexă structură pe care o știm până în prezent (din Universul observabil). E greu de imaginat că toate ideile noastre, toate amintirile sunt stocate prin miliarde de sinapse, într-un volum puțin mai mare de 1 L, fenomen pe care în prezent...nu îl înțelegem în totalitate. De aceea, știința a lăsat loc interpretărilor, apărând conceptul de "qualia", care spune că fiecare semnal electric generat de stimuli exteriori este mai mult decât un fenomen fizic, intervine conștiința care transpune realitatea obiectivă în ceva subiectiv, care ne face să simțim. Totuși, oare ce vom putea obține când vom înțelege modul de funcționare, atunci când creierul va fi deschis ca o carte în fața noastră în fața analizei? Mai sunt și alte concepte prezente în capitol, precum existența liberului arbitru sau capacitatea citirii gândurilor.

Ultimul capitol răspunde la întrebarea din titlu, prin păreri, credințe, noi știind că există ceva dincolo de atomii care ne formează, fenomen numit generic în filosofie qualia. Fizica însă nu o demonstrează sau îi neagă existența (poate pentru că nu se ocupă cu asta, având la bază materialismul).

Chiar dacă volumul nu va ajunge la toate persoanele care au citit, au auzit sau au văzut afirmația trunchiată a lui Cristian Presură, repunând astfel adevărul în matca sa firească, nu cred că acesta este scopul principal al cărții "**Care e diferența dintre un copil și un laptop?**". Lucrarea reprezintă o analiză a modului în care fizica și religia (științele și religia) trebuie abordate atunci când suntem în căutarea unui adevăr științific, încercând să răspundă la întrebările primordiale precum originile noastre sau cum am evoluat. Cartea e dedicată tuturor categoriilor de cititori, mai ales, celor pasionați de cunoaștere.

EDDIE VAN HALEN A MURIT... SĂ VORBEASCĂ MUZICA

CĂLIN IOSIF, CLASA A XII-A F

Am tot auzit clișeele "2020, cel mai prost an", "bineînțeles că se întâmplă în 2020", "2020 mai face o victimă" și așa mai departe. Am tot încercat să evit să le folosesc, considerându-le absurde, însă, acum mă simt obligat. Serios, 2020? Nu a ajuns moartea baschetbalistului Kobe Bryant, nu a ajuns pandemia de Covid 19 și atâtea milioane de victime, nu au ajuns tensiunile, de la începutul anului, între S.U.A. și China? Trebuie să ne fie luat și Eddie Van Halen?

La doar 65 de ani, Eddie Van Halen ne-a părăsit, din cauza unei complicații a cancerului la gât, de care suferea de ani buni. Vestea a ajuns la mine ca un șoc foarte puternic, în dimineața zilei de joi, când, mergând spre școală, am citit titlul următor: "Eddie Van Halen dies at 65 after cancer battle". Am simțit nevoia să mă opresc și să stau puțin să asimilez ceea ce doar citisem. Am crezut că e o glumă...mai bine spus, *speram* să fie o glumă...însă nu este...Eddie Van Halen chiar a murit.

Cel mai surprinzător lucru pentru mine este că, de fapt, mi-am dat seama că nu ascultam muzica acestuia aproape deloc, însă, cu toate acestea, am fost foarte afectat de moartea sa...așa m-a lovit realitatea...muzica, în special a lui, este mai mult decât "îmi place ce aud"...muzica este o piatră de temelie, muzica este o punte inovatoare ce vorbește într-un limbaj înțeles doar de artiști, de creatori...și doar "uitându-ne" la muzica pe care o ascultăm zi de zi și pe care o judecăm după criteriul "îmi place sau nu îmi place" vom putea înțelege impactul uriaș pe care l-a avut Eddie Van Halen în muzică.

Acest lucru, probabil, e dificil de analizat din perspectiva unui necunosător de muzică, dar vă recomand să ascultați piesele acestuia și după aceea să ascultați melodia voastră preferată și vă garantez că veți fi surprinși de asemănările pe care le veți auzi. Nu o să încerc să numesc tehnici asemănătoare, deoarece nu văd scopul în asta, lăsați muzica să vorbească...Aș vrea să pot onora mai bine moartea acestuia, însă mă tem că încercarea de a cânta ceva în onoarea acestuia ar fi lipsit de respect...așa că, singurul lucru pe care îl pot face e să scriu acest articol și să sper că mai multă lume va înțelege ce a însemnat numele Eddie Van Halen și că el va fi sărbătorit, măcar post-mortem, prin ascultarea unei melodii a acestuia, conștientizând impactul pe care l-a avut asupra muzicii universale.

„LA STRADA”- SPECTACOLUL ȘI JOCUL

CĂTĂLINA BADEA, CLASA A X-A B

Pe un tărâm imens, într-o Italie pustie și poetică, doi artiști ambulănți, împart scena unui spectacol de o candoare și o cruzime inexprimabile.

Aglutinând emoția copilului, fanteziile, grotescul, regizorul Federico Fellini dorește să se oprească asupra acestui spațiu de plaje deșertice, sate mizerabile, scufundate înăuntrul singurătății umbrite de solitudine. Personajele sale vor popula această arhitectură a pustirii cu scenele lor improvizate și muzica de tobe. La bordul unei triciclete

uzate, care adăpostește în ea diverse obiecte și sentimente, Gelsomina și Zampano călătoresc dintr-un sat în altul, improvizând spectacole austere pe stradă care se transformă într-o scenă efemeră. Zampano încearcă să rupă un lanț mare, în timp ce ea trebuie să joace rolul soției sale și al asistentei sale, într-un act clownesc, rol pe care abia îl stăpânea la începutul filmului. Această femeie stângace, care descoperă lumea pentru prima dată în timpul acestei escapade pe care i-o oferă târgul, va întruchipa figura copilului, farmecul seducător al filmului stând în puterea sa de a da vieții o formă de simplitate, libertate, candoare și umilință.

În călătoria ei trecătoare și imprevizibilă, ne vorbește prin chipul ei și ne spune că spectacolul de circ poate fi făcut viu doar de către copil, departe de lume și societate. Acesta este un discurs pe care îl redescoperim în „Aripile dorinței” de Wim Wenders, unul dintre cele mai frumoase filme, care dă voce puterii copilăriei.

Punerea în scenă o face un personaj ale cărui gesturi sunt atent monitorizate, alternând fotografii prim-planuri și fotografii medii. Mișcările camerei converg întotdeauna spre a ei față, pe tot parcursul filmului, pentru a marca această natură misterioasă, un amestec liric de bucurie și suferință. Dar, în ciuda mai multor prim-planuri pe expresia facială, privitorul simte neputința de a-i sonda adâncimile: „Copilul nu poate fi cunoscut decât din exterior, el este cel mai mult misterios, cel mai incitant, cel mai tulburător dintre fenomenele naturale.”-André Bazin. Ca orice copil, Gelsomina cunoaște lumea imitând-o. Ea descoperă melodia a trei muzicieni și îi urmează, atinși de armonia acestei muzici.

Aproape fiecare scenă din acest film este atinsă de un cântec care accentuează lirismul din această viață și care pare să facă parte dintr-o narațiune muzicală repetată în infinit. Muzica invocă gesturile personajelor, care, la rândul lor, invocă muzică.

Cele două personaje din filmul „La Strada”, întruchipează substanța unui spectacol, care se împarte între fascinație și cruzime. Spectacolul și jocul se găsesc peste tot în peregrinările lor, în visurile spulberate rapid, în ale lor fantezii, nu se separă niciodată de natura acestor oameni - trubaduri, dansatori, trapeziști, clovni, iluzioniști.

Resimțim, vizionând acest film, nostalgie pentru un trecut viu în care timpul curgea la nesfârșit și nu se epuiza niciodată.

LES FRANCFORTS

Amifran (Virtual),

În mintea ta ne reconstruiești și suntem toți bucățele, cioburi;

Anul trecut ne-ai răvășit.

Ai provocat sentimente care mi-au fost cu totul necunoscute la început,

Un amestec de sentimente care trebuia să se reverse și anul ăsta.

Acum tânjesc după ele pentru că au devenit niște emoții intermitente (poate și din cauza conexiunii wi-fi)

Nostalgie, dorință, reverie și recunoștință.

Totuși, ai încredere când îți spun că ți-am simțit bătăile inimii prin ceilalți participanți, prin piesele lor de teatru (sau mai bine zis filmulețe)

Ah, și cât mi-aș fi dorit să se fi spart ecranul laptopului!

Tu ai fi căzut din el, iar spectacolele ar fi continuat la noi în sufragerie...

Și totuși, anul ăsta te-am răvășit noi;

Ți-am demonstrat că putem fi oricând vrem cu tine,

Pentru că acum ești prelungirea noastră, a trupei Les Francforts.

Cătălina Badea, clasa a X-a B

LES FRANCFORTS UN FESTIVAL.....PAS COMME LES AUTRES !

IOANA PANAIT, CLASA A XII-A B

Amifran... A mai trecut un an. Scriu cu un regret pe care nu l-am crezut posibil. Fiind ultimul an, mă așteptam la un glorios final de festival, o lume a artiștilor, o sală plină de aplauze!... un vis neîmplinit. Cum să-mi doresc un sfârșit fericit, când am jucat numai în drame absurde !

Anul acesta, festivalul începe cu un clic pe facebook, videoclipurile noastre prezentate în prima zi. Într-o mână cu telefonul facetiming, trupa mea de actori, cu cealaltă, pe laptop, m-am lăsat încă o dată cucerită de muzica de deschidere. Năvălită de amintiri și nostalgie m-am lăsat sedusă de calitatea sunetului și a imaginii videoclipurilor, de efortul invizibil al multor trupe participante....Apoi, spectacolul uman de la forum.

Videoclipul nostru a captivat publicul în seara aceea, am fost lăudați chiar și în privat. Cătălina ne arăta entuziasmată mesajul de mulțumire pe care l-a primit pe insta de la reprezentatul Rusiei, iar Alina număra celelalte mesaje de iubire și atenție. Sincer vă spun, am fost încântată!

Așadar, festivalul continuă! Acum prezenți în „Casa Domnului”, grație lui Timi și părinților lui, vizionăm celelalte spectacole... Câteva merită menționate:

Baia Mare - ca de obicei, inteligenți și exacti, au filmat în alb-negru, stilul lui Charlie Chaplin.

Huedin - originali, imagini frumoase, ar fi fost perfect dacă băiatul în roșu nu râdea așa... neprofesional.

Moscou - fantastici, inovativi, ador elementul copilăriei mascat prin obiectele roșii ale personajelor, urăsc faptul ca n-am înțeles o boabă din ce-au vorbit.

Canada - numai momentul Appolinaire câștigă pentru că nimeni nu i-a întrecut în recitare și filmarea mării.

În ultima seară, gata. Clătore du festival! În timp ce mă uitam la videoclipul final, pe melodia de închidere, mă gândeam la anii trecuți: la cum Alin plângea pe melodia asta cu lacrimi mari, cum Petru sughița și îmbrățișa fiecare prieten făcut, de-a lungul anilor, chiar și la Răzvan cum era marcat și îngrozit de faptul că s-a terminat. Iar eu, stând lângă trupa de copii oboșiți și lângă doamna profesoară - resemnată de un "festival cum n-a mai fost" - mă simțeam...goală și deza-măgită. Aceasta nu a mai fost festivalul meu, a fost doar o încercare de a recrea o magie ce nu poate fi înlocuită. Cu toate astea, mi-a plăcut minispectacolul Alinei din fiecare seară, discuțiile și depănarea amintirilor, filosofarea despre mărunțisuri și, de fapt, că tot ce contează e prezența prietenilor și a oamenilor pe care îi iubesc.

Iar **Amifran**, pe lângă artă și dramă și cunoaștere, este un festival despre iubire și înțelegere, la o cană de ceai și două pungi de chipsuri.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR CERCULUI DE LECTURĂ "ANIMUS" ANUL ȘCOLAR 2020-2021

	Denumirea activității/ analiza operei literare	Data	Responsabili	Cine participă
1.	<i>Stabilirea tematicii, a bibliografiei pentru cerc</i>	1.10.2020	Profesorii coordonatori	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)
2.	Să ucizi o pasăre cântătoare de Harper Lee	5.11.2020	Costache Ruxandra, clasa a X-a B	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)
3.	Privighetoarea de Kristin Hannan	11.12.2020	Vasilief Alina, clasa a X-a B	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)
4.	<i>Concurs Național de Creație literară/Eseuri „Mihai Eminescu”, ediția a XII-a, -proiect realizat în parteneriat cu I.S.J.Ialomița, Consiliul Județean Ialomița, Biblioteca Județeană „Ștefan Bănuțescu”, C.C.D.Ialomița</i>	15.01.2021	Profesorii coordonatori	
5.	Un bărbat pe nume Ove de Fredrik Backman	26.02.2021	Filipache Maria, clasa a X-a B	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)
6.	Dragostea în vremea holerei de Gabriel García Márquez	25.03.2021	Eftimie Elena, clasa a XI-a A	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)
7.	Promisiunea zorilor de Romain Gary	17.04.2021	Badea Catalina, clasa a X-a B	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)
8.	Istanbul Istanbul de Burhan Sonmez	20.05.2021	Dincă Andrei, clasa a IX-a E	Membri (din clasele a IX-a A, a IX-a D, IX-a E, a X-a A, a X-a B, a X-a E, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XII-a A, a XII-a B, a XII-a F)

**Profesori coordonatori,
Stan Loredana, Roman Alina, Tender Cristina**

